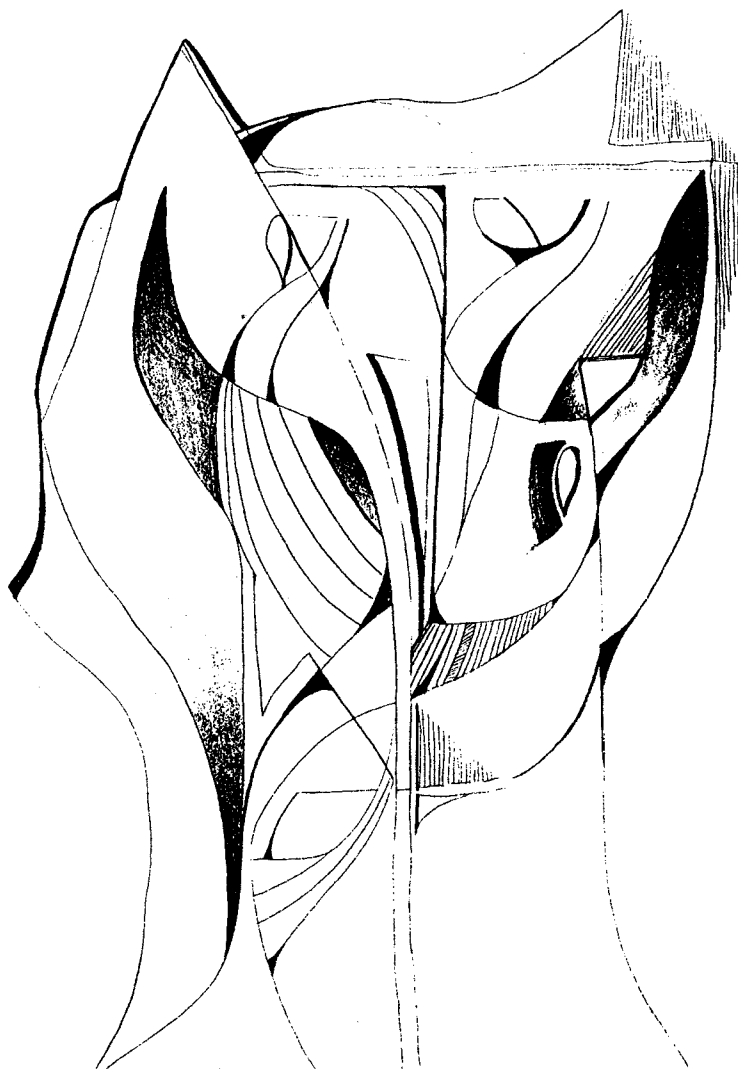

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

IX. évf. 8. (VI. TMT külön)szám 2000. április 6.

Szelei Szellő oldala

Húsvéti induláskor

Kölnből jöttem egyenest a Rajna vizével,

célom egy: lányok húsvétkor szokásos ápolása.

Hazafelé egy öregember rám kiált:

"Fiam! Elmarad az adjonisten, ha abba' német maszlaggal átítatott bódító rajnai vizet viszel!"

Biccentve sunyítottam, hogy értem, s mondtam, hogy: "...nem..."

Gyorsan, frissen megismert bűnömet helyre pofozva töröknek ópiumára lötyyintettem a mérget; hadd hulljon a pogány bitorló.

Félve - kegyes hazugságom megremegtetett -, de örömet tisztá Tápiónak vizét palackoztam, s indultam hazafelé.

Az öreg még mindig ott pipált a kemencepadkán.

Így kiált:

"Fiam! Adj egy nyelet vizet. Kiszáradt a szám, hiszen kendert éget agyagpipám!"

"Szíves örömet!" - szólok, s nyújtom nyugodt lélekkel iható üvegem.

Az öreg arcán hajnal boldogsága:

"Fiam! Friss Tápió víz! Adj' és Fogadj' Isten!"

pillantás

kukorica (Zea) zölden hajlik

búza (Triticum) barnán roppan

napraforgó (Helianthus) sárgán tekeredik

csodálatom továbbra sem apad

Nala novellája

Ide születtem

Először is talán azzal kezdeném, hogy heten voltunk testvérek. Édesanyám a sok bajára rá most várta a nyolcadikat. Sokan egyke gyerek létükre csak álmodnak ilyen nagy családról, de én őszintén átkozom azt a napot, amikor ebbe a családba születtem. Most azt gondolhatják, hogy hálátlan vagyok, pedig ez egyáltalán nem így van. Csak hát... szóval azt mindenképpen tudniuk kell, hogy semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. Én Bécsben láttam napvilágot, egy lakókocsiban, egy fázós téli alkonyon. Igen, egy lakókocsiban. Édesanyám cirkuszcsalád sarjaként nevelkedett, és engem megszülni is csak két fel lépés között volt ideje. Szörnyű családi élete volt, még borzalmasabb gyerekkorral. A szülei állandóan verték, ha rosszat csinált, ha jót, ha sírt, ha nevette. Anyám ebbe bele is betegedett, és talán ez az oka annak, hogy alkoholiista lett. Kellott neki akkor valami, amibe menekülhetett, ami egy kicsit boldoggá tette, ami nem bántotta őt folyton. Talán meg is tudom őt érteni valamilyen szinten, csak ne tette volna tönkre az életünket. Ivott, amióta az eszemet tudom.

Én másodikként születtem meg. Anyám szerint a kettes az egy bűvös szám, és az, hogy én második vagyok, a kiválasztottságomra utal. De én sosem hittem az ilyen badarságokban. Anyám negyvenkét éves volt, és nem volt szegénynek elég baja, még gyereket is kellett várnia. Negyvenkét évesen úgy nézett ki, akár egy hetven éves öregasszony. Kiegyezett volt, aki az élettől annyi boldogtalanságot kapott, hogy azt már nem tudta feldolgozni.

Bánatát mindig az alkohol mámorába fojtotta. Volt is szegénynek min emésztene magát. Az étellel mindig probléma van, és nem kell hogy mondjam, hogy a sok gyerekkel is. Szeretett minket és törődött is velünk egy ideig. És épp ez a baj, hogy csak egy ideig. Megunt minket a szó szoros értelmében. Azt kezdtem észrevenni, hogy már nem főz nekünk, nem fürdeti le a gyerekeket, tehát már nem törődött semmivel, csak a saját problémáival és legjobb barátjával, az alkohollal. Nekem kellett a kezembe venni a dolgokat, mert nem volt más, aki vállalta volna.

Apánk nem volt, illetve volt, csak annyi, hogy mindet felkeresni egy nap nem lett volna rá elég. Igen, sajnos mindnyájan csak féltestvérek voltunk, de úgy szerettük egymást, mintha édestestvérek lennénk. A nővéremre se számíthatunk többé, hiszen az ő apja sajnos előkerült és erőszakkal elvitte őt, már idestova két éve. Sokáig nem is tudtuk, hogy mi van vele, de aztán fény derült a fájdalmas igazságra. Nővéremet apja azért vitte külföldre, hogy eladja örömlánynak. Mi meg még azt hittük, hogy legalább ő többre viszi, ő majd tanul és sikeres lesz. Erre azt kellett megtudnunk, hogy az egyik alkalommal megölték, mert már nem akart tovább dolgozni. Sose felejttem el azt a napot, amikor hozták a gyászt hozó táviratot. Nem tudtam felfogni, hogyan lehetséges mindez. Édesanyám nehezen dolgozta fel az eseményeket, amivel még jobban súlyosbította a helyzetet. Együtt sírtam vele, aki nem tudta a fájdalmat feldolgozni. Ha mi nem lettünk volna ott vele, talán már meghalt volna. Mi tartottuk benne az életet. Az igaz, hogy nem törődött velünk, de akkor is mi

éltették őt. Mi adtunk az életének értelmet.

Én is nagyon szerettem a testvéreimet és főként talán az ikrekhez kötődtem. Imádtam, ahogyan eljátszanak egymással, amilyen egyformák voltak, ahogyan vigyorogtak. A gyermek - áldás, mondta mindig édesanyám és akárhányszor csak kistestvéreimre néztem, rájöttem, hogy ez valóban így van. A gyermek - isteni csoda. Annyira tiszta a szíve, annyira más világban él. Nem számít neki a ma vagy a holnap, nem törődik a problémákkal. Én is sokszor úgy vágytam gyerek lenni, önfeledten játszani, bármikor sírni. Ezt azonban én nem tehettem meg. Úgy elszállt a gyerekkorom, mintha sose lett volna. Talán nem is volt soha, ezt még én se tudom. Én már felnőttnek születtem gyermeki testben. Mert anyukámnak rám volt szüksége, nem még egy síró gyereke. Annyiszor sírtam volna, de nem lehetett. Nem akartam, hogy bárki is észrevegye, hogy boldogtalan és magányos vagyok. Iskolába jártam és nagyon szép eredményeket értem el, de abba kellett hagynom, mert ott voltak a testvéreim. Mivel az anyám már nem törődött velük, ezért minden felelősség az én vállamat nyomta.

Szerettem a gyerekekkel lenni, és volt egy kedvencem is: Ivettké. Őt egyszerűen imádtam, de persze a többit is, ő mégis különleges helyen állt a szívemben. Gyönyörű gesztenyebarna haja volt és tengerkék szeme. És a hangja valami varázslatos. Nagyon szépen tudott énekelni, olyannyira, hogy hangjával még a madarakat is megszágyonyította. Anyukám mindig mondta, hogy biztosan operaénekes lesz belőle. Am egyszer csak elkezdett köhögcselni. Azt gondoltuk, hogy ez biztosan nem olyan komoly, csak valami enyhe megfázás. Estére begyújtottam a kály-

hát és mézet adtam neki. Hetekig csak köhögcselt, de aztán köhögése egyre feldoklóbba vált. Nem volt már mit tenni, kihívtam a doktort. Kiderült, hogy a kis Ivettké tüdőgyulladást kapott a nyirkos helyiségtől, ahol laktunk. Azonnal kórházba kellett vinni. Ennek részben örültem, mivel legalább szép, tiszta környezetben lehetett, finom ételekkel. Amikor meglátogattam, csak a szenvedést láttam rajta. Minden áldott nap meglátogattam őt, és minden egyes nap a kedvenc meséjét meséltem neki. A Buci-királyfit. Simogattam gyönyörű hajfürtjeit, és énekeltem neki, míg álomba nem szunnyadt. Hiányzott nekem gyönyörű hangja, de énekelni már nem tudott, hiszen betegségétől fogva még levegőt is alig tudott venni. Volt, hogy egész éjjel mellette virrasztottam, és épphogy elaludt, nem telt bele pár óra, és fojtó köhögése felébresztette. Keservesen sírt valamilyen, és én csak simogattam könnyekkel teli arcocskáját megnyugtatóképpen. Abból állt több hónapom, hogy délelőtt a testvéreimet gondoztam, ettettem és fürdetttem, aztán délután Ivettnél voltam a kórházban, majd este ismét hazalchoztam, hogy a testvéreimet megetessem és lefektessem, utána ismét a kórház, és hajnalig bent voltam a csöpp betegnél. Már teljesen kimerültnék és fáradtnak éreztem magamat, de nem volt időm a pihenésre, mert az anyámra többé már se én, se a tesóim nem számíthattunk. Egyik reggel, mikor hazaértem, dermesztően hideg volt otthon, úgyhogy befűtöttem a kályhába, és a kevéske tejből, ami otthon volt, csináltam tejbepapit a gyerekeknek reggelire. Édesanyám nem volt otthon, lehet hogy megint valamelyik kocsmában ivott. Megint eljött a délután, és mentem Ivettkéhez a kórházba. Akkor még nem tudtam, hogy ez lesz életem legszörnyebb napja. Egész nap csak Ivettké járt a fejemben, a láztól csipett arcocskája, fájdalomtól könnyes sze-

mecskéje. Nem tudtam semmire sem összpontosítani. Valami furcsa, rossz érzés tört a szívembe, de magam se tudtam, mi ez. Bár sose tudtam volna meg. Beértem a kórházba és megint a szokott hosszú folyosón mentem, az utolsó ajtó felé, jobbra. Már csukott szemmel is oda találtam volna. Nagy sóhajjal benyitottam, reménytelen a szivemben, hogy ma már jobban lesz, egyre rosszabbodó állapota ellenére. Hirtelen meglepődtem, az ágya üres volt. Rögtön kirohantam a nővérpulthoz és izgatottan kérdeztem, Ivettke hol van. A nővér nyugodtan nézett, mégis feszültség áradt az arcáról. Bekísért a főorvos úr szobájába, aki a legnagyobb sajnálattal és együttérzéssel közölte, hogy Ivettke meghalt. Hirtelen szólni sem mertem, csak mellette merengtem. Már első szavából tudni véltem, mit addig nem reméltem. Nem kellett több szó, elég volt ez is. Halál. Meghalt. Rengeteg fájdalmat okozott önmagában ez az egy szó. Ivett meghalt. Túl fiatal volt, hogy ezt a betegséget hordozza, vagy hogy túlszámnyaljon rajta. Nem éreztem semmit, mert nem érezhettem. Nem sírtam, mert nem mertem, nem akartam, nem is tudom, miért. Anyám már tudta, hát azért volt a kocsmában. Sietve hazamentem, félve attól, hogy anyám mit tehet ebben a lelki állapotban. Otthon azonban anyámon kívül senkit se leltem, és félve bár, de megkérdeztem:

- Hol vannak a kicsik?
 - Elvitték őket - szólt rebegő hangon.
 - Elvitték? Dehát kik és miért? - félve kérdeztem vissza.
 - A gyámhatóság.
 - Miért? - kérdeztem tőle újra és újra, de ő már nem felelt. Könnybe lábadt szeme, és vigaszát borosüvegéből remélte. Nem akartam elhinni, mi történik velem, nem akartam szembe-

nézni a fájdalmas igazsággal. Kirohantam a házunkból és csak futottam, futottam, amerre láttam. Ki akartam futni a világból, de tudtam, hogy ez az úticél lehetetlen. Igen sírtam, sőt zokogtam. A sors kegyetlen keze ért minket. Utálom a sorsot! Miért kellett Ivettkének meghalnia? Olyan ártatlan kis emberke volt. És a kicsik? Oh, talán jobb sorsuk lesz ott, talán minden rendben lesz. De Ivettke... Nem tudom, miért kellett így lennie. Már csak én maradtam és az anyám. Őt eddig a gyerekei éltették, de mi lesz ezután? És most is gyereket vár. Vele mi lesz? Nem akartam ezekkel a dolgokkal foglalkozni. De mégis hazamentem. Anyám részegen aludt a földön saját hányadékától bűzöngve. Undorító volt. Tudom, hogy neki is nehéz, de miért teszi az én helyzetemet is nehezebbé? Nem akartam egy percig sem otthon maradni szármalmas anyámmal és az emlékekkel, mik a gyerekekhez fűztek. Elmentem otthonról, és minden bátorságomat összeszedve bementem az intézetbe. Az intézetben egy kedves asszony vezetett el a testvéreim szobájába. Mikor beléptem, a nyakamba ugrottak a kis csemeték könnyes szemmel, vágyakozó szívvel. Sírtam én is, pedig tudtam, előtük nem szabad, hisz ez csak megrémiszti őket. Óh, az ikrek hogy rohantak a nyakamba. Olyan boldog voltam. Nekik én voltam a mama. Már évek óta így szólítottak, és ez most sem volt másként. Anyjuk helyett anyjuk voltam, és ezt mindig meghálálták mosolyukkal, szeretetükkel. Boldog voltam, hogy láthattam őket és ölelhettem mindet. De mély fájdalom tombolt szívem mélyén, hiszen tudtam, most már minden másként lesz, mint ahogyan normálisan lehet. Alig bírtam valamennyitől elszakadni, és rossz volt sírni látni őket. Sírtam és reménytelennek véltem minden egyes haszontalan pillanatot, amit még élni fogok. Egyetlen napon vesztettem el testvéreimet, Ivettet és

a bennem lakó reményt. A remény elköltözött belőlem, már nem is jöhetnek jobb napok. Csak rosszabbak. Ilyen az élet, ide születtem és bármennyire is változtatni akarok ezen, bizony nem tudok. Utálom az életemet és gyűlölöm a napot, mikor megszülettem! Egyedül maradtam alkoholista anyámmal. Gyűlöltem már őt is azért, amit velünk tett, és azért, mert mindig minden elől elmenekült. Ehhez nagyon értett, a gyerekszülés mellett. Mindig minden felelősség az én vállamat nyomta, míg ő bánatát alkoholba fojtotta. Én hova fojtsam bánatom? Hova meneküljek? Minden, amit hittem, semmibe szállt. Úgy bíztam az életben, de ez a szemét nem kegyelmezett. Utáltam mindent és mindenkit! Valamikor hajnalban hazatévelyedtem vörösre sírt szemekkel és veszekedtem anyámmal. Megértett engem, de én képtelen voltam már megérteni őt. Mindennap meglátogattam a kicsiket az intézetben, és emellett még a temetést is intéztem. Ez idő alatt anyám csak egyre többet ivott, nem törődve semmivel és senkivel. Mindent megint én csináltam egyedül. Neki ott voltam én, nekem nem volt ott senki. Ismertem a fájdalmat, amit érez, én is ugyanazt éreztem, mégis másként kezeltem.

Eljött Ivetke temetése. Ott álltam a csepp sír felett könnyes szemmel, fájó szívvel. Leeresztették a koporsót a gödörbe, és a sírásók földdel fedték be. Minden egyes földdarab, mi a sírra esett, egy-egy tördőfés volt a szívembe. Ivetk meghalt, felfogtam végre. Vége volt a temetésnek, és a kíváncsi tömeg lassan elszéledt. Csupán én maradtam ott a sír előtt, és remegő kézzel egy rózsát tettem a földre, hogy emlékét őrizze. Harcoltam az ellen, amit sosem győzhettem le. Az élet törvénye és rendje ellen. Nem

tudtam legyőzni, hiszen én is csak egy parány lény vagyok a többi közül. Nem volt más, mint a sorsom elfogadása, elfogadni a tényt, hogy nem én választom meg, hova szülessek, nem én választom ki életkorom és halálom. Nem akartam éini többé. Sokan imádják az életet, a családot, az embereket. Én viszont mindent meggyűlöltem. Utáltam ezt a rohadt életet, mely kegyetlenül bánt velem. Utáltam az érzéseimet és a fájdalmat, melyet egyre nehezebben viseltem. Rájöttem, hogy senkit sem érdekel, hogy én mit érzek, én mit gondolok, nekem mi fáj. Mindenki a saját buta dolgaival van elfoglalva, miközben nekem romba dől az egész életem. El akartam menekülni az érzéseim és a fájdalmaim elől. Végre egyszer boldog akartam lenni. De semmi sem olyan egyszerű. Úgy éreztem, kell valami, ami elveszi a figyelmemet az örökös problémákról. Összeszedtem minden bátorságomat, beraktam a táskamba a tűt, az anyagot, a gyűjtőt és a többi tartozékot. Elindultam otthonról és csak mentem, amerre a szél fúj, amerre út volt, és egyszer csak a temetőben találtam magam. Ott álltam ismét Ivetke sírjánál. Gyertyát gyűjtöttem és elővettem a mesekönyvet. A Bucikirályfit. Elkezdtem mesélni neki. El-elcsukló hanggal meséltem a százszor is elmesélt történetet. Elöttem volt képzeletben Ivetke arcocskája, hajacskája, szemecskéje és az egész emberi lénye. Zokogtam egyre jobban és jobban, és abbahagytam az olvasást. Tudtam, hiába áltatom magam, a gyerek már halott.

Elővettem a táskám tartalmát. Az anyagot a kiskanálba raktam, és a gyertya lángjánál felmelegítettem, majd az injekciós tűvel felszívítam. A kezemet egy gumimadzaggal szorítottam el, majd a megfelelő eret megtalálva, belöttem magam. A hatás gyorsabb volt, mint amire számítottam. Szinte még arra se volt időm, hogy a tűt kihúzzam. Fantasztikus érzés

vett birtokába pillanatokon belül. Repültem és repültem és repültem. És ivett ott volt velem, énekelt és nevetett, és fogta a kezemet. Repültem szárnyak nélkül. A boldogság repített a hihetetlenül csodás felhők közé, és nem vágytam semmire, csakis arra, hogy örökké ott maradhassak. Életemben először felszabadultan, boldognak éreztem magam. Többre már nem emlékszem, csak arra, hogy egy kórházi ágyban ébredtem fel. Akkor mondták el, hogy négy nap után találtak rám a temetőben.

Senki sem volt ott velem a kórházban a nővéreken, az orvosokon és szobám falain kívül. Anyám tudta, hogy ott vagyok, de egyszer sem jött be hozzám. Most is, mint mindig, a saját problémáival volt elfoglalva. Egy hét után nagy nehezen hazatévelyedtem. Arra a fájdalmas tényre döbbsentem rá, hogy én is kezdek olyan lenni, mint az anyám. Menekülök a saját problémáim elől, és észre sem veszem, hogy a saját síromat ásom ezzel. Otthon anyám a terhesség utolsó fázisában volt már. Mindketten tudtuk, hogy ez a terhesség a halálát okozhatja, hiszen nagyon súlyos szívbeteg volt.

Jöttek a fájások, először tízpercenként, majd egyre sűrűbben és sűrűbben. Késő lett volna már a mentőket hívni. Egyre hatalmasabb fájdalmi lettek, és hirtelen megindult a szülés. Nem volt időm pánikolni, tiszta lepedőket hoztam, és minden erőmmel azon voltam, hogy anyám segítségére legyek. Ordított, és aztán csend lett. E csendet egy csecsemő sírása szakította meg. Hát megszületett az aprócska ember, ki még nem tudja, milyen nyomorult családba és világba született. Gyorsan lemostam róla a magzatvizet, lepedőkbe csavartam, hogy meg ne fázzon. Majd csak ennyit mondtam neki: Ide születél. Anyám

felé közeledtem, ki feltűnően csendben volt. Nem szólt egyetlen szót se, nem is lé-legzett... meghalt. A szíve felmondta a szolgálatot. Leborultam a földre és zokogtam. Úgy éreztem, nekem nem itt kéne lennem. Mindig rossz helyen vagyok, rossz időben, rosszkor. Nem akartam elfogadni a tény, ami most is oly fájdalmas volt. Ekkor jöttem rá arra, hogy anyámnak egyszer igaza volt, annak idején. Én valóban kiválasztott vagyok. A második. Ő, bárcsak haltam volna meg inkább abban a nyomorult lakókocsiban, Bécsben. Bár bölcsőhalál ért volna utol engem. De nem, az élet gyötülésre szánt. Nem láttam most már az életemnek értelmét. Mindig csak fájdalom ért, és a boldogságot mindig csak egyetlen pillanatra izlelhettem meg. Most igazán keservesen sírtam, és leborulva imádkoztam. Életemben először szóltam valakihez, aki tudtam, hogy meghallgat. Talán mindig mellettem volt ő, akit az emberek Istennek neveznek. Én viszont csak úgy hívom: Remény. A síró csecsemő hallatán felkeltem és karjaim közé vettem őt, akinek nincs senkije. Nekem sincs senkim és neki sincs. Most lehetnék én neki és ő nekem. Nagyon féltém az egész helyzettől, de legfőképpen a jövőtől. Anyám szavai még mindig fülemben csengtek: Kiválasztott vagy. A csecsemőt magam mellé fektettem és szívdobogását hallani véltem, míg keze kezemben pihent. Énekeltem neki és elaludtam mellette. Előtte csak rajta töprengtem. Nyugodt volt az éjszaka, hetek óta talán ez volt a legnyugodtabb nekem. Nem tudom, mi nyugtatott meg. Talán a szívdobogása, talán a lénye. Fogalmam sincs. Megnyugtató az érzés, hogy mellettem van, és a felismerés, hogy nem vagyok egyedül. A remény örökké velem van. Először éreztem, hogy van, ami értelmet ad az életemnek. És ez nem volt más, mint a mellettem nyugvó új élet.

Fatmos versei

Emberek

Ők is csak bábok,
kik hiszik, hogy vannak álmok.
Nem mások, mint egyetlen sóhaj,
végük van, ha jön a hajnal.
Semmik, csak test meg tagok.

Ők is csak képek,
mik fotókról visszaneznek,
emlékként kergetőznek.

Nem mások, mint szerkezet,
ha uralja őket az élvezet,
ha átjárja őket a szenvedély,
mikor rájuk borul a sötét éj.

Mindezek a látomás,
semmibe üvöltő tátogás,
sehova nem nyúló végtagok,
horpadt, mély homlokok.

Születnek,
hiszik, élnek
és meghalnak.
Emlékként egy fotót hagynak.

Gyere!

Csillámport szór az éjszaka,
Jótündér jön, varázspálca
kezében és varázsolna,
de nem fog semmi a hidegen,
elemészt mindent a félelem,
nekem is szól: Jöjj velem!

Nélküled

A vágy eluralt mindent,
örjítő forróság vezet,
nem vagyok önmagam...

Tapaszt keresek vérző sebare,
hódítani indulok, ha eljön az este,
mint éjszakai vámpírok...

Ágyakban helyet keresek,
törődést, kéjt szerelmet,
eltűnt kedvesemet...

Magamhoz láncolok képeket,
drága, forró emlékeket,
bezárom őket agyamba...

Szigeteken őrjögve sírok,
vagy nézem, hogy vonaglanak a sírok,
miközben kívülről nevetek magamon...

Emberekben arcodat keresem,
szemekben húséget,
ölelésben Téged...

Valami

Valami fémes van a kezembe',
ha szeretném, nagyot dördülhetne.
Pedig nem más, csak egy toll,
nem is fémes sehol...
...mégis eijátszom a gondolattal,
markolom fejemhez emelve,
és kiabálom nevedet nevetve.
Ha lehetne valami fémes a kezembe',
beleereszteném a fejembe,
mosolyogva terülnék el az ágyon,
örökre megőrizve álmom.

Fehér Angyal

„Szonett” a szerelemhez

Ha eljön az éjszaka,
rám nevet a hold.
Hajnalban a szellő simogat,
az eső agyoncsókolja arcomat.
A nap égő tűzével felszárítja azt.
Nap, eső, szellő, telihold,
tudom, hogy vársz rám valahol.

Ha eljön az éjszaka,
megijeszt a hold.
Hajnalban a szellő cibálja hajamat,
eső áztatja arcomat.
A nap ráégeti azt.
Nap, eső, szellő, telihold,
tudom, hogy vársz rám valahol.

S ha egyszer rád találok, szerelem,
minden egybe olvad,
a nap, az eső, a szellő és a telihold,
érezem, hogy megtalállak valahol.

* * *

Lelkem titkos szentélyébe zártalak.
Bárhol is légy, velem vagy,
gondolataim, idegszálaim.
Fényes köveken botladozom.
Szívemben a múlt jelene,
égethet nap melege,
tombolhat akár jégvihar,
csapjon bár belém a villám,
harmóniám nem dúlja fel.
Emlékeim közt barangolva
nem törhet rám a magány.
Csak a remény halk sugallatát
érezem én, az örök utazó.
Karmám minden jelenésében rád találok.
Nem az emlékeimtől menekülök,
a felejtéstől félek.

Jelige: „Hold”

Aki szeret, szeresd!

*„Aki szeret, szeresd!
S öleld meg naponta!
Mert könnyen meglehet,
Hogy megöleli más.
És akkor – hidd el – nem ő a hibás.”*

Péntek délután. Utálom ezeket az elő-hétvégeket, amikor még minden megtörténhet, de semmi nem történik. Pedig valamire egész héten vártam.

Persze ez a fajta délután sem mindig jelentett keserű megváltást számomra. Amikor még...

A késő őszi napsugarak végső erejűekkel még utoljára megmelengették az emberek szívét, besütöttek az ablakon, mielőtt átadták helyüket a télnek.

Éppen angolból feleltem, és nagyon izgultam. Ránéztem Ádámra, egymásra mosolyogtunk. Abban a mosolypárban benne volt minden, amit két barát érezhet egymás iránt. Ettől megnyugodtam.

Az a mosoly... Tesióra után pirospozsgás arccal vonszoltam magam a szekrény felé, amely az adott pillanatban életcélként számított.

A lépcsőn jött le... mosolyogva. Ez volt a legszebb és legkedvesebb mosoly, amit valaha láttam. Egészen felvidultam tőle, egy teljes pillanattig. Amíg el nem jutott igazán a tudatomig, ki van mögöttem. Ez a világ legrosszabb érzéseinek egyike: ablaknak, vagyis ablaküvegnek lenni két ember között, akik egymással akarják felvenni a kapcsolatot... véletlenül sem veled, csak te hiszed azt. És mikor rájössz...

Ági visszamosolygott Ádámra. A vak is láthatta, hogy ez a két ember nagyon szereti egymást. De jó nekik!

Igazából én is hibás vagyok. Amint megbizonyosodtam arról, hogy szeret, vagyis elértem célom, leálltam. Mert ilyenek a nők: csak a megszerezhetetlen préda kell nekik, és akit megkaptak, attól elmegy a kedvük. Ez azért nem jelenti azt, hogy nem szerettem Ádámot. Sőt!

Igen, főleg az én hibám. "Akkor mindent bele, Ági!" mondtam. Ádám a legjobb barátom volt, és mikor megtudtam, hogy barátnőmnek, Áginak tetszik, nagyon örültem. Tényleg. Mert úgy gondoltam, jó lenne Ádámnak valaki, például a barátnőm, és végül is össze is illettek.

Ha tudtam volna...

"Csak barátok vagyunk" mondta Ági, mikor elpanaszoltam neki, hogy egy kicsit féltékeny vagyok, mert Ádám már nem törődik velem. Igen, csak barátok, én elhiszem: a legjobb barátok. Fájt.

Először még érdekes volt a dolog, mert Ági színrelépése, látható próbálkozásai izgalmat hoztak egyébként ellaposodott barátságunkba. De Ági nemigen járt sikerrel: Ádám egy nem bántásnak szánt, de őszinte megjegyzéssel teljesen kikészítette: "Mi nem tudunk miről beszélgetni" Szegény lány.

"Menj oda hozzá, neked kell kezdeményezned, Timi!" tanácsolta nekem Ági, mikor teljesen ki voltam borulva amiatt, hogy Ádámmal szinte már nem is szólunk egymáshoz. Szegény én. Mert amúgy is lapos kapcsolatunk néha utálattá fajult, főleg az én részemről, amikor rájöttem, hogy tehetetlen vagyok. Ha közeledtem hozzá, falakba ütköztem, ha pedig ő hozzám, én voltam elutasító. És ez így megy még ma is. Tombol bennem valami, a szeretet, a mellet szagató. Néha legszívesebben odarohannék hozzá, hogy figyelj, itt vagyok és... ..nagyon szeretlek. Elhíheted.

"Timi, én szeretlek, nagyon jó barátnőm vagy!" mondta Ági, miután összevesztünk. Igen, szeretsz, de akkor miért csinálod ezt velem?! Nagyon fáj. Mert tudom, én vagyok a hibás, és mert tudom, nincs jogom

akármit is számon kérni rajtuk. De azóta is Ági folyamatosan döfködi belém a késeket, miközben a szemembe mosolyog.

Titkos szövetség ez, mely burkot alkot kettejük köré, és nem enged senkit közel Ádámmal. Ági ráült. Rátelepedett. Mint az anyatigris, ki védi kölykét a simogató kéz elől is.

Közeledjek. Jó.

Kezdeményezzek. Jó. Ennyi hazugságot még nem látott a világ. Mert minden hazugság, mindig is az volt, a cetli, melyre írta: "Te vagy a legjobb barátnőm. Ádám"

Ezerszer, százezerszer elolvastam már ezt a mondatot, és visszhangzik fejemben, akár az átok. Pedig ez sem igaz. Valaha talán az volt, abban az időben, amit azóta is visszasírok. Mert valahol elrontottam...

Az a mosoly... minden benne volt.

Jon Mole

Tél

Utáiom a telet: hideg, latyak, csúszós út.
Nem jó ez a vándornak sem, de hát mit tehet?
Megy tovább az úton és csak nevet,
Nevet mindazon, mit ellene teszünk:
Sózás, hókotrás de mindhiába,
Az ember nem tehet ellene semmit, nem képes rá.
Hagyni kell azt, had történjen minden a maga útján.

Tavaszi

Várom már a tavaszt, amikor a fák rügyeznek,
Madarak csivitelnek. Száz és száz Romeó zeng
örömdát megannyi Júliájának fülébe.
Zenghet is, hisz a tél elmúlt és eljött a idő a
családalapításra. Nyüzsögnek, építkeznek,
kell a fészek a csibéknek. Milyen jó is ez.
Udvarlás énekben, nászajándék (a) fészekben.

Egyedül

Szépen dalol a kis madár,
Hangjában semmi félelem.
Gyönyörűbb ez ének, mit nimfák keltének,
Gyönyörűbb, mint az őszi kikelet.
Nem fél a varjaktól sem, pedig már sereglenek.
Elmúlt már a tavasz, a nyár is lemenőben.
Ősz van, de még dalol, hívja párját a sötétben.
Csak nem jön a párja, de nem kesereg,
Begubózik fészkébe és várja a pihentető telet.

Ugye

Ugye beengedsz, hogyha kopogok?
 Ugye meghallasz, hogyha suttogok?
 Ugye elhiszed, amit gondolok?
 Ugye megtartasz, hogyha maradok?
 Ugye elengedsz, hogyha akarok?
 Ugye nem szenvedsz, hogyha meghalok?
 Ugye emlékszel majd rám, hogyha elporladok?

Közelebb

Közelebb van hozzá fű, kő és égi táj,
 Közelebb, mint a hely, ahol élek.
 Közelebb van hozzá eső, hó és napsugár,
 Közelebb, mint a hely, ahol születtem.
 Közelebb vannak hozzá az angyalok,
 Közelebb, mint énhozzám a csillagok.

Élet (hiperlatka)

Szar az élet és nem lesz jobb, ha azt hiszed, te majd megváltod.
 Ha nincs nő, nincs jaj. De ha van, az se baj, mert nem leszel egyedül,
 nem leszel béna, mert lesz, ki beléd nyomja az életkedvet, amivel azt hiszed,
 élhetsz egyet. Ha nincs pénz, nincs munka... Nem folytatom, mert úgy is tiszta
 a kép, te kis robotgép. Pénz van, munka nincs, mert nem is kell, ha van
 pénzed,
 te leszel az úr, aki rúgja seggbe azt, ki csak gürcöl, hogy megéljen.

Noname:

Vasárnap délután

Egy vasárnap délután történt. Kora ős volt, vénasszonyok nyara. A nap olyan álmosan, már ősziesen, de még meleget adóan sütött. Mindent az a fáradt fény töltött be, ami a szeptemberi vasárnap délutánok sajátja. Ez a fény adja meg azt a minden cselekvést megőző különös, furcsa hangulatot.

Ilyenkor nem történik semmi, az érzelmek, a nagy gondolatok üressé válnak. A kutyák a kertekben süttetik hasukat, de este már bekéredzkednek a házba, mert akkor már hűvös van. A családok elmennek fagyizni, de az apukák és anyukák nem nevetnek vagy veszekednek, mint nyáron, hanem szótlanul baktatnak egymás mellett. A nyáron kötött heves szerelmek véget érnek a parkok padjain (ahol megszülettek), csak az igazi szerelmek maradnak meg, mélyülnek el. A lehullott, elszáradt levelek fonnyadt barnaságukkal csak erősítik ezt a fényt és ezáltal a hangulatot. A gyerekek először még örömmel, aztán egyre nontabban rugdossák szét a gondosan összegereblyézett avarhalmokat, majd gesztenyét gyűjtenek, a komiszabbak megdobálják a többieket. A rovarok lassan megdöglenek, nem idegesítenek tovább senkit néhány hónapig. A madarak nekikészülődnek hosszú útjuknak.

Én ezeken a vasárnap délutánokon legszívesebben bezár-

kódom a szobámba. Bezárkózom a fény elől, a hangulat elől. Az elmúlás fénye és hangulata, ami elől bezárkózom. De itt is utolér a mindent elemésztő unalom. Mosdatlanul és rosszkedvűen szoktam a TV-t bámulni egész nap, na nem mintha az nem lenne unalmas. Egyszerűen nem lehet mit csinálni! A barátaimmal találkozni sem merek, mert ők is csak kiábrándítanak. Csendes, magányos melankóliába süllyedek inkább.

Nyugtalanítanak is az ilyen vasárnap délutánok. Rossz, kavargó érzés van a gyomromban. Miért, kérdezhetné joggal akárki, ha nem történik semmi? Azért, mert az elmúlás fénye és hangulata ez, talán már érzem a közelgő telet, valami örökre véget ér. Eltűnik, meghal, elpusztul a világból egy illúzió, egy élet, egy gondolat. Valami visszafordíthatatlanul megváltozik. Akkor is egy ilyen délután volt és örökre eltűnt egy illúzióm magammal és a világgal kapcsolatban, valamint véget ért egy élet. De lehet, hogy több minden is, csak még nem tudom.

Az a vasárnap semmiben sem különbözött a többitől. Reggel még jókedvűen ébredtem. A délelőtt folyamán kezdett a fény szépen lassan átváltozni. Kora délutánra már üresen néztem ki a fejemből, pedig lehúztam a redőnyt, bezártam az ajtóm, nem volt menekvés. Olyan délután négy óra körül szántam el

magam a nap második jelentős cselekedetére (az ébredés volt az első), leviszem a kutyákat a parkba, hadd futkározzanak, hisz ki tudja meddig lesz még meleg az idő.

Felöltöztem és tíz perc múlva már a Böszörményi úton sétáltam a kutyákkal a „Gesztenyés” park felé. A madarak csicseregtek, a nap undokul sütött, néhány erkélyen emberek élvezték az év talán utolsó meleg napját. A kutyusaim is örültek, vidáman csóválgatták kis farkincájukat,

boldogan szaglászta és pisiltek össze mindent. Ahogy a Csörsz utcára ráfordultunk, rájöttek, hova is megyünk, s nagyon sürgős lett nekik. A parkban elengedtem őket. Rögtön elkezdtek a többi kutyával

játszani. A többi gazdi, szám szerint öt ember, három nő és két férfi a park egyik tisztásán beszélgettek. Nekem, mivel a szokásosnál is lehangoltabb voltam, nem volt kedvem odamenni és bekapcsolódni az - általában a kutyák szokásainál és a tegnapi szappanoperában történt megbeszélésénél nem nagyon mélyebbre ható - beszélgetésbe. Csak mászkáltam a parkban céltalanul összevissza. A játszótéren kismamák trécseltek a padokon, miközben gyerekeik együtt

játszottak, családok sétálgattak át a parkon. Ha két baráti család, akkor mindig a következőképp: szigorúan a két férfi, az apák elől politikáról, üzletről, munkáról beszélgetve, őket kicsit hátrébb a nők követtek, az anyák, a háztartást, családot, divatot megtárgyalva, s a gyerekeik - még kicsik lévén (a nagyobbakat már nem lehet elrángatni egy ilyen sétára) - egymást kergetve rohangáltak az anyák körül. Az egyik padon egy pár ült. Egymást átölelték

és beszélgettek. Gesztusaik erőltetettnek tündek. Néha megcsókolták egymást. Úgy nézett ki, minden a legnagyobb rendben van közöttük, de nem hiszem, hogy szerelmesek lettek volna egymásba. Miközben sétálgattam, néha elfutott mellet-

tem egy fiatal férfi. Nem tudom, mióta futott, de megállás nélkül róttá köreit, arcán valami hihetetlen elszántsággal. Talán valami manáger volt vagy bróker. Arca akkor lehetett még ilyen, amikor a tőzsdén spekulál, kockáztat esetleg magabiztosan egy tárgyalásra tart. Valószínűleg ilyesmi járhatott a fejében. Azért is futott még ilyen elszántan, hogy kiadja a stresszt és a feszültséget. Biztos egy buta „divat cica” a barátnője aki leszoktatta a dohányzásról (stikában néha még

rágyújt), meg hát neki is haladnia kell a korszellellemmel, így csak a futás maradt, ami ráadásul még egészséges is. A stressz pedig nagyon nagy, mert a főnök egy rabszolgahajcsár, mert sok pénz kell az életmódjához, a barátnőjéhez, mert tudja, egyszer hibázik, és vége az egészsnek, még nála is ifjabb titánok meg az úgynevezett barátai pályáznak a posztjára. Adtam neki még kb. tíz évet az első szívinfarktusig, idegösszeroppanásig. Ahogy ezt elképzeltem, már szinte sajnáltam a fickót, de aztán mégsem, mert ő is ugyanolyan, mint a főnöke, a még nála is ifjabb titánok meg az úgynevezett barátai. Pénzért bárkit megfojtana egy kanál vízben. Két öreg néni totyogott még a parkban. A múlttól, a gyerekeikről, az unokáikról és arról beszélgettek, hogy hol olcsóbb a csirke. Hál' Istennek felfedeztem, hogy a zsebemben maradt a walkmanem. Megmenekültem a teljes és mindent beborító unalomtól. Bekapcsoltam, leültem egy padra és a dalokat dúdolgattam.

Eltelt vagy tíz perc ugyanúgy. A kutyások tömörültek, állataik kergetőztek, a kismamák trécseltek, gyerekeik játszottak, a családok sétáltak, a bróker még mindig futott, az öreg nénik totyogtak, én meg a padon walkmaneztem és a dalokat dúdolgattam. Aztán hirtelen a park másik végén egy hat fiúból álló csoportra lettem figyelmes, akik egy hetediket tuszkoltak maguk előtt. Hevesen kiabáltak velem, ezt a gesztusaikból (hadonásztak) és - ahogy közeledtek - a száj-

mozgásukból olvastam ki, mert hallani csak a zenét hallottam. Beértek egy üresen álló tisztásra, amit egy 1848-as emlékmű és a fasor választott el a park többi részétől. Körülvették a hetediket, a szöváltás egyre hevesebbé vált. Az egyik, aki a banda vezérének tűnt, hirtelen meglökte. Elbukdácsolt egyikét lépést, majdnem elesett, de már lökte is egy másik. Így lökdösték körbe-körbe és elkezdtek röhögni. Élvezték. A szerencsétlen próbált nem elesni. Hihetetlen erővel tartotta magát. Tudta, a banda is tudta és én is tudtam, ha elesik, nincs kegyelem. Körülnéztem. Vajon mások is felfigyeltek rájuk? Észrevette-e valaki még, hogy mi folyik itt a parkban, hogy valakinek talán az élete forog kockán? Nem. A kutyások tömörültek, állataik kergetőztek, a kismamák trécseltek, gyerekeik játszottak, a bróker még mindig futott, az öreg nénik totyogtak, én meg ültem a padon, a fülemben üvöltött a zene, és csak néztem, hogy mi történik. Elesett. Megpróbált felállni, de belerúgott az egyik a hasába. Erre mindegyik elkezdte rugdosni. Felváltva legfeljebb ketten-hárman rúgták egyszerre. A földön fetrengett, eleinte próbálta kivédeni, elkerülni, hogy a rúgások a fejét ériék, de aztán már nem volt hozzá ereje. A gyomorszáját, a bordáit, a tüdejét, a veséjét és a fejét rúgták egyre nagyobb erővel. Már rég nem röhögtek. Csendben, teljesen belefeledkezve rúgták, taposták. Egy ideig, talán segítségkérőn, még kapálózott. Mintha a gyilkolás, a vérontás élménye közös pszichés

kapcsolatot teremtett volna a banda tagjai között, egyszerre hagyták abba. Lihegve, zihálva álltak áldozatuk fölött. A bandavezér még belerúgott egyet, talán az alaposág kedvéért. Ezután elmentek. Csöppet sem sietve, izgatottan fejüket kapkodva, hanem lassan komótosan. Beszélgetni is elkezdtek. Rágyújtottak mindnyájan egy-egy cigarettára. Kimentek a parkból és eltűntek az utca végén.

Megdermedtem, lassan körülnéztem megint. De mintha mi sem történt volna, a kutyások tömörültek, állataik kergetőztek, a kismamák trécseltek, gyermekeik játszottak, a családok sétáltak, a bróker még mindig futott, az öreg nénik totyogtak, én meg ültem ott a padon, épp a kedvenc számom ment, és nem értettem semmit. Vagy én vagyok abnormális, vagy mindenki más. Főálltam a padról. Oda mentem a tetemhez. Rémulten és tétován lépkedtem. Mikor karnyújtásnyira voltam a hullától, megálltam. Nem bírtam közelebb menni. Szédülni kezdtem, és hányingerem volt. Az arca teljesen deformált volt, a szájából még csöpögött a vér. Körülötte véres volt a fű és a föld. Ruhája cafatokban lógott róla. Testét horzsolások borították. Tagjai természetellenesen kifordultak. Arcán még így is látszódott, hogy iszonyú fájdalmai lehettek. Most már csak feküdt. A nyarat túlélte öreg lassú legyek, megörülve a finom falatnak, gyorsan

ellepték. Olyan lakomát csaptak, mint akik érzik, talán most esznek utoljára. Eltámolyogtam a tetemtől és megkötöttem a kutyáimat. Elindultam haza.

Csak én vettem észre az egészet, csak engem érdekelt. De én sem tettem semmit. Semmit. Mint ahogy mindenki a gyilkosa, aki a parkban volt. Miért is érdekel engem, ha még azokat sem érdekelt, akik végrehajtották?! - kérdeztem magamtól. Rá kellett eszmélnem, hogy akárkit öltek volna meg, nem érdekelt volna senkit. Én is feküdhetnék ott - gondoltam. De nem én fekszem ott, és ez a lényeg - nyugtattam meg magam. Elhesegettem a lelkiismeret-furdalást. A világ csak számomra változott meg, csak én hittem azt, hogy megváltoztam, hogy valami örökre elveszett. Most már tudom, hogy csak egy illúzióval lettem szegényebb. A világ ugyanis mindig is ilyen volt és ilyen lesz, és én sem vagyok se több, se kevesebb senkinél, csupán ugyanolyan.

Álmomban néha még látom azt a kora őszi délutánt a parkban. A kutyások tömörülnek, állataik kergetőznek, a kismamák trécselnek, gyerekeik játszanak, a családok sétálnak, a bróker még mindig fut, az öreg nénik totyognak, egy fiú egy padon ül és walkmanezik, épp a kedvenc száma megy. Én meg ott fekszem vérbefagyva, legyekkel beborítva.

Aladin versei

Kimondhatatlanul

Adj a hangnak kenyeret!
Nem evett még eleget.
Elapadt a szó a számon
Sátrat vert a némaságom.
Szavam ehhez túl kevés
Belül maradt minden nehéz.

Józanság

Lassú dadogással baktat a hangom
Fél lábával a szó csörömpöl
Felén semmi a mankóm.
Szívem kopogása dühös lélekheverés
Ideges bújt sorok mögött.
Sok a gondom, tévedésem
egyszer-egyszer megbékéltem.
Te, hogyha hajnal hasadt
Megsimogattad hajam.
A tudómba fáradt ráncok
Gyűrött párnán gyűrött álmok.
Aki megáll megfagyott!
Nem éli meg a holnapot.

Szer-szere-szeret-szeretlek!

Tégy le utcakőre!
Ne nyúlj felém!
Tégy le temetőn!
Tested ágy. Hivatlak,
Hogy itt hagyhass,
Hogy ott arra
Kérlek!
Hadd menjek utánad!
Soha el nem érlek.
Nyakadba borulok sírmi, ha
Kéred.
Kezedről álmodom egész éjjel...

Hang, nesz, érintés

Éjek sötéte fekszek rajtad
Csillagfénye hosszan csókol
Keresem a hosszú fájdalmakat
Az éjek zölde fekszik rajtad
A szobában hunyt álmok pihennek
A falakon perzselő vágyak rohannak.

Ágyvágó

Puha, puha arcocskádra,	bűnben égni szeretnék.
egy csókot lopni szeretnék.	Gyöngy, gyöngy a szemedben,
Hosszú, hosszú várakozásba,	megszépülni szeretnék.
egy csókot lopni szeretnék.	Hull és hull az akarásba.
Most, most és most vagy a vágyam,	Adj a szádból számba lélegzetet!
hozzád érni szeretnék!	Arcaink egymáshoz érjenek!
Hajt, hajt szakadékba,	Így érzem majd a hús megtisztulást,
hozzád nyúlni szeretnék.	mely végigfolyik testeinken.
Tűz, tűz a jelenben,	

Megszépülünk

Kezdetben minden nehéz
 Nehéz behunyni a világot
 Nehéz a hervadt látás súlya,
 Belülről kell nyitni egy mesevilágot.

Kezdetben nehéz hinni,
 Hiszen belül minden pillanat feszült
 Keresztre feszítve Isten
 Imádkozik bennünk legbelül.
 De hajnalra az álom megszabadít a feszülettől,
 Mert levétegett az ihlet, a gondfúró keresztről.
 Majd feltámadt újra, s nekifeszül
 Hogy megszépítse életünket örökkön örökké.

Jelige: „Jade”

Túl késő

Az eső rendületlenül kopog az ablakon. Odakint az ég elsötétült, csak egy-két villámlás világítja meg néhány másodpercre. A szél egyre hevesebben tépi a fákat, mennydörgések hasítanak az éjszaka csendjébe.

Kegyetlen ez a vihar. Az utcák elnéptelenedtek, ilyen időben senki sem merészkedik ki.

Én is bent ülök a szobámban az ablak előtt, és nézem a természet kitérését. A lakásban meleg van, de én mégis fázom. Reszketek. És ez a reszketés nem múlik el már két hete.

Két hét. Két hét telt el az óta a szörnyű nap óta, és én még mindig nem tudok magamhoz térni. Mintha egy burok lenne körülöttem, nem élek, csak létezem. Három napja már iskolában sem voltam. Anyuék nem is tudnak róla. Reggel elmegyek, este hazajövök, és ők azt hiszik, hogy minden rendben van. Pedig semmi sincs rendben. Csak járom az utcákat, és próbálok menekülni az emlékeim elől.

Ahogy nézem a kint tomboló hatalmas vihart, az élet igazságtalansága, kegyetlensége jár a fejemben.

„- Miért velem történik ez? Miért vele?” – kiáltok fel, de a falak némák maradnak. De nem is kell, hogy válaszoljanak, mert legbelül tudom a választ, de nem merem még saját magamnak sem bevallani. Mert ha kimondom ezt a rettenetes igazságot, ha kimondom... ha bevallom, hogy én tehetek a tragédiáról, akkor én is elvesztem.

Az egész négy hónapja kezdődött. Akkor ébredtem rá, hogy szerelmes vagyok az egyik osztálytársamba, Kristófbá. Helyes volt, jópofa, sokan kedvelték. Velem is mindig nagyon kedves volt, s észre sem vettem, és már bele is szerettem. Ajjaj, most hogyan tovább? Önbizalmam megcsappant, magamba zárkóztam. Nem tudtam, hogy mit tegyek. Kezdeményezzek? Várjak? Az érzéseim kavartak bennem, csak tépelődtem. Mindenki csodálkozott a hirtelen hangulatváltozásomon. Barátnőimnek egy hét faggatózás után elmondtam az igazat. Addig beszéltek a lelkemre, hogy úgy döntöttem, én lépek. Megkezdődött a hódítási akció. Réka és Kati mindenben segítettek. A sok kis ravasz cselnek köszönhetően végre kezdett észrevenni. Egyre többet beszélgettünk, úgy tűnt, hogy erőfeszítéseimet siker koronázza. Egyre jobb barátok lettünk, majd hirtelen komolyra fordult a kapcsolatunk, és ő is belém szeretett.

Madarat lehetett volna velem fogatni a boldogságtól. Úgy éreztem, ő az első fiú, akit igazán szeretek. Lassan mindenki megtudta, hogy egymáshoz tartozunk. Bár igaz, nem volt nehéz észrevenni, mert mindig együtt voltunk. Katiék velem örültek, és végre elégedett voltam az egész világgal.

De pár hét múlva egyre több rosszindulatú célzást hallottam. Kezdetben megpróbáltam nem foglalkozni velük. Arra gondoltam, hogy csak irigykednek. De egy idő után már nem lehetett nem törődni a megjegyzésekkel. Nem dughattam,

mint a strucc, a fejemet a földre. Kezdett az egész gyanús lenni. Figyeltem Kristófot, a barátait, mindenkit. A célozgatások meg egyre erősödtek.

„– Vajon a barátnőjének is ad? Gabi tudja, hogy a fiúja mit csinál?” – hallottam itt-ott, de nem tudtam mit kezdeni ezekkel a kérdésekkel.

Aztán hirtelen, mint a villámcsapás, már mindent értettem. És ez annak volt köszönhető, hogy meghallottam, amit egy srác mondott Kristófnak.

„– Látod? Ha egyszer megtudják, mindenki hozzád megy kérni.”

S ezzel a mondattal minden a helyére került. Hirtelen az összes kis elejtett megjegyzésnek megvolt az értelme. Minden kitisztult... minden. Nem akartam elhinni... ez nem lehet... ő nem! De el kellett fogadnom a borzalmas valóságot. A megváltozhatatlan tényt. Kristóf drogozik. Sőt, másoknak is ad az anyagból. „– De nem! Ez nem lehet! Nem lehet igaz!” – hajtogattam magamban. Rékának zokogva mondtam el a szörnyű igazságot. Ő végighallgatott, majd szomorúan bevallotta, hogy erre ő már régen rájött.

„– De akkor miért nem mondtad el?” – kérdeztem kétségbeesve.

„– Mert nem akartam a boldogságodat tönkretenni.” – válaszolta.

De a boldogságom, jókedvem eltűnt. Mintha egy világ dőlt volna össze bennem. Ha Kristóf hozzámért, megmerevedtem, mindig arra gondoltam, hogy most is be van-e löve. Kristófnak nem mondtam el, hogy tudom. De szerintem megérezhette, hogy eltávolodtam tőle. Talán az okát is sejtette. Pár hét után már nem bírtam tovább, és megmondtam neki, hogy szakítani akarok. Kérte, hogy ne hagyjam el, próbáljuk meg újra, adjak neki még egy esélyt. De miután látta, hogy nem változtatok az elhatározásomon, feladta. A szakítást követő pár héten már nem is beszélünk egymással. Vége lett a szerelemnek. Aztán eljött az a végzetes nap. Az osztályfőnökünk mondta el könnyezve, hogy Kristóf meghalt. Túladagolásban. Mindenki rám nézett, a reakciómat figyelték. Arra számíthattak, hogy zokogva kirohanok a teremből. De én nem sírtam. Teljesen lebévultam, mintha egy köd ereszkedett volna rám.

Most sem sírok. Itt ülök az ablak előtt, nézve a vihart, és képtelen vagyok sírni. Azzal, hogy ő meghalt, bennem is meghalt valami. Jéggé dermedtem. A temetés óta az osztályban sokan próbálnak vigasztalni, de vannak, akik engem hibáztatnak a történetekért. Nem mondja ki senki, de kimondatlanul ott van a levegőben. S a lelkem mélyén én is magamat okolom. Nem lett volna szabad elhagynom. Beszélnem kellett volna vele, meg kellett volna próbálnom segíteni. De én megfutamodtam. Elhagytam, és ezzel a könnyebbik megoldást választottam. De már késő erre ráébrednem. Túl késő. Az idő kerekét nem lehet visszafordítani. Mi lett volna, ha... Ez a kérdés visszhangzik bennem tízszer, százszor, ezerszer. Már nem tudom meg soha. Ő meghalt, de én nem adhatom fel.

Élnem kell tovább. A körülöttem lévő láthatatlan burkon egyre nagyobb rést ütök, és talán egyszer kiszabadulok. És újra élni kezdek. Mert az élet nem áll meg, megy tovább a maga útján. Csak a fájdalom és a bűntudat marad meg. Azt hiszem... **ÖRÖKRE.**

Jelige: „álom”

A távolban!

Már, már, már, vége már
Felnöttem már.
Gyermekévem tovaszállt
A földön járok már,
S a felhőket innen csodálom,
Nézem hogy úsznak, akárcsak az álomom,
Mely fiatalon volt az én párom.
S lélekben öregszem, a távolba tekintek
Mi lesz velem, ha már nem néznek gyerekek.
Tavaszból tél lesz, de előtte még ősz,
Hisz lehull a mosoly, mint a falevél
Bánat és fájdalom, nem akarom,
Inkább jókedv legyen, mint nyáron!
De nem, mert eljő a tél...
S hiába szép a fehér hó, ha fagyos és hideg;
Ridegség árad majd belőlem,
Mert én is átfagyok, egy idő után elfáradok,
S a kandallóig elgyalogolok.
Hirtelen melegség tölt el, és gondolkozok...
Fény árad szemembe,
S megcsap a kandalló tűzének meleg szele
Átjárja egész lényem, és kiolvad az összes emlékem...
Már nem vagyok rideg, s nem fázok
Szól a zene, s körülöttem fiatalok
Ők táncolnak, én is táncolok
Hogyhogy bírok, s nem zörögnek bennem a csontok?
Jé, hisz újra fiatal vagyok!
Aztán padokat látok; mi ez?
Ezek iskolapadok, majd sírnak a tanárok,
Jé, újra ballagok, majd egy más helyen vagyok
Ezek a polisok!
Később egyetemista vagyok, majd dolgozok.
Kisfiainak mesét mondok,
S egy csecsemőt karomban szoptatok.
Anyu az ajtón bekopog, s mondja:
Petike rég elaludt, s betakarja,
Karomból kiveszi lányomat, engem is elaltat.
Álmodok, és sok mindent látok...
Már megint fázok, s most már nem mosolygok
Elaludt a tűz, látom az új valóságot,
De már megint fáradok, hisz ébren vagyok!
Lecsukom szemeim, és örökre fázok.
Tél van kívül, de belül nyár van -
Máshol vagyok, mert mindenkivel találkozok,
Kí egykor nekem sokat számított!

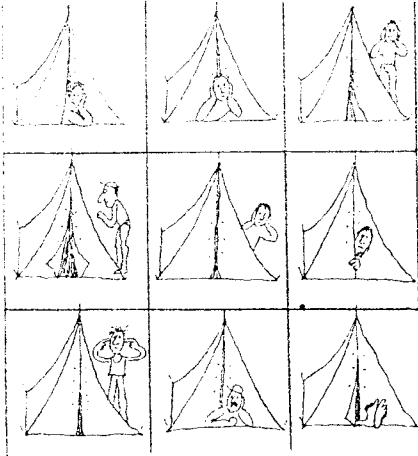
ST

Másnap...

Napos, meleg nyári reggel. A nyaraló teraszán ülsz és a napfény beszűrődik a lugas csúcsos levelei közt, a szellő játékos, táncoló és szinte csúfolódó kis manókat varázsol az ugráló fényfoltcskákból és árnyékokból. A rövid és kényelmetlen álom émelyítő érzése és az állott bor savanyú íze keveredik benned némi csalódottsággal és a kellemes emlékek édességével. Reggel van, itt ülsz ennek a gyönyörű háznak a teraszán, a borospince és a kert virágainak távoli illatát érzed, fáradt vagy és tudod, hogy amint füstölgő csikked utolsó paraszát is elnyomkodod az alumínium hamutálca koszos mélyén, elhangzik az a mondat, amit egyetlen porcikád sem kíván... Az utolsó piros kis parázs is kialszik és csönd van... Talán mégsem? Nem szólal meg senki, és még legalább egy napig fog tartani ez az egyetlen pillanat?! Nem is kell egy nap, csak amíg elmúlik az a borzalmas fejfájás, elmúlik az idegtépő fülzúgás, és végre újra a helyén érzed a gyomrod és szemgolyóid... De sajnos ez a pillanat is, mint mindegyik, csak egy pillanattig tart... "*Indulni kéne, nem érzük el a vonatot!*" Hát meghallod az ördög pokoli hangját..., de amint elhangzik már nem is tűnik olyan pokolinak, sőt, még csak nem is az ördög az, hanem egy jól ismert emberé a nem túl mély és egyáltalán nem félelmetes, inkább fáradt hang. Hát elő kell venni azt a bizonyos végső erőt, mindenesetre elmondasz egy utolsó imát és szép lassan lehelyezed tenyered a szék karfájára, megfeszíted karizmaid, lassan megfeszül vádliid és combod, és egy perc töredéke alatt túl vagy az első nehézségen. Már állsz. Innentől

gyerekjátéknak tűnik a széket helyére rakni, a hamutálat kiüríteni, meginni a rövid köszönő cetlit egy szórólapp hátuljára: "*Köszö a vendéglátást és további jó pihenést!!!!*" Ennek a kurta mondatnak persze nem minden egyes szava jön a szívetek mélyéről, de tényleg örültetek a vendéglátásnak. A kedves házigazdák pihenését megvegyük amolyan "töltelékszavaknak" a mondatban. Nem hiszed, hogy a még alvó címzettek zokon vennék ezt. "*Hát elindultunk*", ahogy túl vagy a domboldalon, az autópálya feletti átjárón és az étterem parkolóján, már nem is vagy olyan rosszul. Nem is olyan rossz ez a nap. Egyre optimistább gondolatok fészkelik magukat fejedbe: "még mindig jobb, mintha szögeságyon kéne feküdnöm... mintha egy bányában kéne szemet pakolnom... pelenkát kéne mosnom... hegyet kéne másznom...", és a végén a világ legoptimistább emberének kezded érezni magad... Bizonyára a többiekben is valami ilyesmi zajlik le, mert lassan felszusszan az első dudorászás, aztán megszólal az első énekelgetés, és idővel szólni kezd a nem éppen énekkarba illő társaság kissé hamiskás, de mindenféleképpen szívből jövő éneke. Egyre jobb a helyzet. Ahogy lassanként elhaladsz a tegnapi jól ismert helyek mellett, előtörnek belőled az emlékek, elmosolyodsz, esetleg felnevelsz, és jönnek az "Emlékszel..." című társalgás első mondatai és a nagy hahotázások, hmmögések és ejnye-bejnyék...

A vonatállomás. Hajléktalanok émelyítő látványa és szaga, a bosszantóan virgonc kirándulók és turisták zsvajva, a szemük alatt bőrdöngőket cipelő

rokonszenves emberkék és a felettébb kedves pénztáros néni szívmengetően dallamos hangja... Már hallod is a MÁV kellemes dallamát, és pillanatokon belül az egyik piszkos kocsi műbőr ülésén fekvé talárod magad. A fülhallgatóból árad füledbe a lágynak nem igazán mondható zene, és lehunyt szemed mögött arcok zuhannak rád a mélyből (igen a mélyből!) és téged szólógnak... Elgondolkozol... Neked szólnak? Így hívnak téged egyáltalán? Nem, az nem lehet!... A szíved azt súgja, ez nem a te neved, de végül belenyugszol: Csak neked szólhatnak és akkor biztos a neveden szólítanak. Már jó ideje utaztok. Felülsz, kiveszed füledből a hallgatót és készülődni kezdesz. Ugyan semmi kedved felállni, de éltet, hogy amint leszállsz, ihatsz egy kávét, elindulsz haza és amint hazaérsz, beleereszkedsz a régóta áhitott forró vízbe - ami felér ebben a pillanatban egy nyaralással a Kanári-szigeteken -, és lefekszel aludni teljes léleknyugalommal... Mígnem a csodálatos idilli hangulatot megzavarja valami:

"Kérjük kedves utasaink szíves megértését, a vonatnak várakoznia kell, baleset történt..." Csak annyit gondolsz magadban: "Na, megint egy hülye öngyilkos", és egyáltalán nem érzed magad érzéketlennek, míg csak szép lassan sejtelmes félelmetességgel elindul a vonat...

Szép lassan vasúti kocsikat és a belőlük szörnyülködve, de mégis kaján kíváncsisággal az arcukon kibámuló embereket látsz elhaladni magatok mellett... egy mentőautó... tanakodó mentősök és rendőrök... egy oszlop... egy véres nyakkendő... egy véres ing... egy véres... egy... vér, mindenhol vér és egy élettelen emberi test, szabályosan felcsavarodott emberi test az oszlopon. Mindenre számítottál a mai napon, csak erre a látványra nem. Az egész olyan borzalmasan hat. Egy halott ember, a tanakodó mentősök, hogy hogyan is kaparhatnák le az oszlopról a szétroncsolódott testet, az emberek beszélgetése "Vajon miért?... Pedig az öltöny meg a nyakkendő jól szituált emberre utal... Volt az újságban a múltkor, hogy egy férfi a gyerekével együtt ugrott a vonat alá... Hát igen!.. Ilyenek vannak!.. Borzasztó!..". Hát ennyi. Ez is elmúlt. Nem éppen jó érzésekkel, de folytatod utad hazafelé... A paradicsomi nyaralás csak egy forró fürdő, a megváltó isteni sötétség csak egy langyos, keserű fekete lötyty... Kezded úgy érezni, ennél rohadtabb már nem lehet ez a nap, de mikor felszálls a villamosra, hazaérsz, beleülsz abba a bizonyos vízbe - ami azért egyre üdítőbbnek hat, ahogy múlik a kellemetlen élmény hatása -, lefekszel aludni, megcsörren a telefon... felveszed... beleszól egy hang és rájössz, hogy tényleg nem lesz rohadtabb ez a nap, és pokolba kívánod a bátyád, amiért pont most kell telefonálnia az átkozott alaplap miatt...

Jelige: Élet

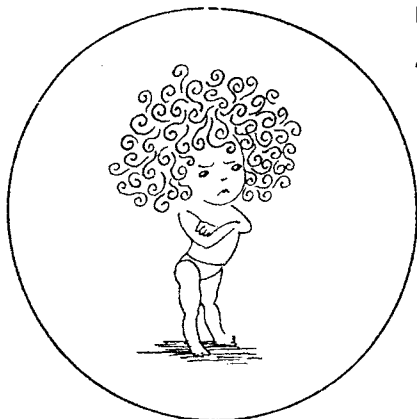
* * *

Véget ért az álom,
Amiben eddig éltünk.
Elsietett volt tán,
Az egész, mit mesélünk.

Ha nem fogom kezéd
S nem csókolom szád,
Az egész, mi megtörtént,
Egy szép álom csupán.

Álom, mely tündérmesével játszik,
Hol a rózsakertben kisleány hintázik,
Arra gondol, egyszer majd nagy lesz,
Elhamarkodott mesét ő sosem kezd.

S lát égi tüneményt,
Mely szívárvánnyal játszik,
És arra gondol,
Ki neki hiányzik.

* * *

A mocskos redőny
ezúttal először
az éghez ért közelebb
s így láthatni segített a
műves ablakkeretet.

S a koszos ablakon át
egy villanykörte mutatta
fáradt mosolyát,
s nézett le bágyadtan
az oly sok mindent látott szobára.

* * *

Bár rohant a világ, itt most
mégis megállt.
Nyugodt volt a Nap, lágyan simogató,
csicseregtek a madarak -
az idő most állandó.
Mitőlünk mégis elszalad.
Az élet is múlandó.

Jelige: „Egy nyári emlék...”

Véget ért már a tavasz. Melani és én nagyon jóban voltunk. Unatkozva néztünk elébe a hétnek, mikor jött egy meghívás, Arthur szülinapi bulija, ami szombat este volt. Elhatároztuk, hogy elmegyünk rá, ott lesz jó pár ismerősünk, Arthurt mindketten kedveltük, olyan örült fazon - gondoljuk mind a ketten. Az a tény eléggé zavart minket, hogy Gerda is ott lesz, akit sehova sem kívántuk magunknak. Gerda olyan személy, aki mindig a közép-pontban szeretett lenni, bár ez nem igazán sikerült neki, emellett még nagyon szeretett bosszút állni. Nem kedveltük, bár ez csak egy volt a sok ellentét közül a társaságban. Nem is voltunk már igazi baráti társaság, de azért a látszatot még tartottuk.

Elmentünk. Melani összejött Alex-szel. Alex igazán aranyos fiú, helyes is, gyönyörű zöld szemei vannak, nekem a legjobb barátom volt. Mindig is kedveltük egymást, és nagyon régóta ismerem és persze ő is engem. Ezen az úgymond „baráti összejövetelen” ezen kívül nem sok említésre való dolog történt, rengeteg tortát ettünk, volt, aki sokat ivott, volt, aki rengeteget beszélt, olyan átlagos buli volt, Gerda csipkelődéseit is egész jól túrtuk.

Másnap reggel álmos szemekkel ébredt Melani is és én is. Miközben a kicsit odaégetett piritóst ettük, már láttam rajta, hogy valami baja van, túl csöndes volt, és észre sem vette, hogy mennyire elízesítettem a teát, amit mellesleg mindig elízesíték.

- Mi baj van? - kérdeztem két falat között.

- Semmi, csak álmos vagyok. - felelte.

- Legalább velem legyél őszinte... - tudtam, hogy ezzel a dumával meg

lehet fűzni, sikerült is, mert elmondta.

- Hát tudod... - kezdte Melani kicsit zavartan - rosszul választottam tegnap este, mert ugyan Alex nagyon kedves, meg aranyos...

- De?? - vágtam közbe, mert ezzel teljesen felcsigázott.

- De mégsem tetszik, hiányzik belőle valami plusz. Valami örültség, amilyen Arthurban is van. Ő olyan más, olyan vad... - Miközben ezeket mondta, a szeme megcsillant, bár próbálta eltakarni, de hát megláttam. Már tudtam, mi van, de azt is tudtam, hogy nem fogja elismerni az igazam.

- Szóval beleestél Arthurba.

Ezután csönd következett. Elképedve nézett rám, mint aki azt mondta, hogy a nővények beszélnek.

- Honnan jutott eszedbe ez a hülyeség? - mondta teljesen elképedve Melani.

- Ugyan már, lásd be, hogy igazam van. Nem eszlek meg érte! - feleltem neki viccesen hangsúlyozva. - Különbösen is bírhatasz bennem - tettem hozzá komolyan.

- Hát jó... - felelte elgondolkodva - igazad van. Fülig belezúgtam. Nem tudom, mit tegyek... - rám nézett segélykérően.

- Hagyd ott Alexet és szedd föl Arthurt.

Hát mi ebben a bonyolult? Alex túl fogja élni.

- Na jó, de mégis hülyének érzem magam, illetve nem hülyének, hanem annál sokkal rosszabbnak.

- Ezen én már igazán nem tudok segíteni, miért nem tisztáztad magad előtt előbb az érzéseidet, kedves Melani? - mondtam neki.

- Majd kezdek magammal és Alex-szel valamit, még egy kicsit töröm rajta a buksimat - sóhajtott egyet, aztán témát váltottunk.

Kellemes reggel volt. A friss levegő finoman simogatta arcunkat a nyitott ablaknál.

Nem sejthettem akkor, hogy micsoda bonyodalmak és ellentétek kiéleződésének okát tudtam meg azon a korai órán.

A rákövetkező napok érdekesen teltek el. Az utolsó hetünk volt a suliban. Minden óra lázasan múlt. Alig vártuk már, hogy vége legyen az egésznek, és utána jött a nyár, az igazi nyár. Nem kell majd a padokban ülve nézünk a kint tomboló ezernyi napsugarat, végre a bőrünkön érezhetjük majd... A sok örömről felül pedig egy újabb buli volt kilátásba helyezve péntek estére, hogy megünnepeljük a tanév végét.

Ez a péntek hamar elérkezett. A partit Alexék nyaralójában tartottuk, először persze Alex, Melani és én voltunk ott. Még meg kellett gyártani a szendvicseket, amit én és Alex vállaltunk, a szoba rendbehozatalát pedig Melani, és a „véletlenül” arra járó Gerda végezték. Kinn a konyhában jól elbeszélgettem Alex-szel, amit amúgy is régen tettem, de amikor Gerdáról kezdtem neki beszélni, hogy milyen gonosz meg hasonlók, hirtelen nagyon meglepődtem, mert Alex egyből elkezdte védeni, hogy nekem nincs is igazam, meg hasonlók. Gondoltam, rákérdezek, mivel a kintiek úgysem fogják meghallani, mivel Melani éppen porszívózott akkor.

- Alex, gyanús vagy nekem - mondtam.

- És vajon miért, Evelin? - kérdezte Alex.

- Hát, kérlek, nagyon védelmezted Gerdát. Valami nem tiszta itt nekem. Régebben sohasem kedvelted igazán. Csak nem rabul ejtett az anyagi kis arca?

Hát igen Gerda köztudottan kis anyagi teremtés volt. Szőke göndör haja, hófehér bőre, égszínkék szemei...

- Á, miket mondasz! - mondta hitet-

lenkedve Alex.

- Na jó, nem feszegetem tovább a témát, de nem győztél meg.

Ennek az oka az is volt, hogy időközben Melani abbahagyta a porszívózást, és minden kihallatszott. Viccesnek találtam a helyzetet, hogy itt egy pár, és mind a két fél egészen mást akar, és más tetszik neki. Eközben egy ajtócsukódást hallottunk Alex-szel.

- Ki ment ki? - kérdeztem Melanitól.

- Gerda húzott el, valami olyasmit mondott, hogy még hazamegy átöltözni, meg hogy nem ér rá.

- Érdekes - mondta Alex.

- Szerintem készül valamire - mondta Melani. - Különbön miért kellene neki 3 óra, hogy elkészüljön a bulira?

- Hát igen, ez érdekes... - mondtam. - De haladjunk, mert mi viszont tényleg nem fogunk időben készen lenni.

Ezután folytattuk a dolgunkat, hát volt mit rendbe tenni a házon, de nyolcra minden készen lett: jó nagy táncter, pezsgő, sörök és egyéb italok behűtve, jégkocka legalább három tálcával, egy rakat jó cd és kazetta, dj, bivaly hangfalak, hogy a szomszéd illetve a környék is élvezni tudja a zenét, jó társaság, szóval minden készen állt egy jó bulihoz.

A parti rendben zajlott olyan este 11-ig, a szomszédok sem jelentettek föl minket ez idáig, nem tört össze egy váza sem, csak egy pohár, az alkohol is normális ütemben fogyott, a hangulat látszólag jó volt, viszont érdekes dolgok kezdtek történni a párkapcsolatokban, nagyon érdekes dolgok. Gerda valami hihetetlen, hogy mennyire kiöltözött, Melanival egyből tudtuk, hogy kiszemelhetett egy áldozatot, mert akkor szokott így kinézni, ilyen kihívóan és feltűnően, mindenki őt nézte, mindenki felőle érdeklődött, de ő valahogy senkit sem akart észrevenni, egyedül Alexet. Egész éjjel őt nézte Gerda, ez rém furcsa volt nekem. Éppen ezért mikor elkezdtek beszélgetni közelükbe kerültem,

hogy halljak már valamit, mégis mi folyik itt. Pontosan az folyt, amire gondoltam, Gerda fűzte Alexet. Erre aztán nem bírtam tovább, elkezdtem mosolyogni ott mellettük.

- Mi van? - kérdezte Gerda tőlem.

- Semmi érdekes - és vigyorogtam tovább.

- Evelin, gyere csak egy kicsit! - mondta Alex nekem, majd bementünk a konyhába, ahol éppen nem volt senki, nekem rettentő jó kedvem volt, kicsit bepezsgőztem már.

- Evi, mi van veled? Muszáj elrontanod az estémet, hogy odaülsz a közelembé és röhögsz rajtam? Nem gondolod, hogy pofátlanság volt? - Ideges volt a hangja, ez érthető is.

- Nem rajtad röhögtem, te buta! - mondtam neki jókedvűen. - De olyan vicces a helyzet... - Közben meg folyamatosan mosolyogtam.

- Milyen helyzet? Beavatnál? - mondta mosolyogva, mint anya a kisfiának.

- Hát ez annyira jó... - és én már hangosan röhögtem. - Itt vagy te és Melani, és mind a ketten mást akartok.....

- Lemaradtam valamiről ezek szerint, miért, mit akarna ő?

- Hát izé... Semmit - hát bele kerültem a bajba, elszóltam magam.

- Evelin, egyetlenem, te innen sehova sem mész, míg el nem mondod, mit is tudsz! - Mondta teljesen komolyan.

- Dehát ééén, hát én nem tudok semmit, csak a nevemet. - Próbáltam hülyéskedni, de nem használt.

- Na, ki vele! - mondta Alex. Kicsit gondolkodtam, hogy megkavarjam a dolgokat vagy sem. Mivel éppen közlékeny hangulatomban voltam, és szemétkedni akartam Gerdával, hát elmondtam.

- Hát az van, hogy neked Gerda kell, Melaninak meg Arthur.

- Hát ezt honnan veszed? - kérdezte.

- Ő mondta - válaszoltam.

- Maga Melani?

- Hát igen, de kiengedsz már végre?? - Elvesztettem a türelmem, mert kezdtem úgy érezni, nem kellett volna.

Kiengedett, de ő maga kissé elgondolkodva ott maradt. Én részemről elmentem élvezni a bulit, belevetettem magam a tömegbe, és állati jól éreztem magam egész este azt a csöppnyi büntudatot leszámítva. Nem vettem észre jó pár dolgot akkor, ami zajlott az este, és azt sem gondoltam akkor még, hogy én milyen bonyodalmakat robbantottam ki öt perc alatt.

- Szia, Arthur! Hogy s mint vagy? Ellophatom tőled egy kicsit, Melani? - kérdezte Gerda, megzavarva Arthur és Melani nyugodt beszélgetését. Melani vágott egy pofát, aztán otthagyta őket.

- Ezt most miért csináltad, Gerda? - kérdezte Arthur idegesen.

- Hogy állsz a fogadással Robival? - kérdezte idegesítően nyugodtan.

- Hát így nem fog összejönni, ha te idejössz, és mindent elrontasz.

- Pont azért jöttem, hogy elmondjam, mit hallottam - mondta Gerda sokat sejtetően.

- Miért, mi érdekeset tudsz te nekem mondani vajon? - kérdezte Arthur gúnyosan.

- Hát ha ilyen hangnemben beszélsz, semmit. Pedig olyan dolgot tudok, ami segítene...

- Na jó, mondd, kérlek. - Jól megnyomta a kérék szót.

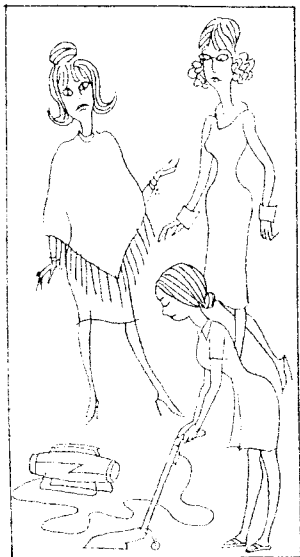
- Hát te már soha sem fogsz megváltozni, mindig is ilyen tapló voltál... De hagyjuk ezt most. Szerintem meg fogod nyerni a fogadást.

- Szerintem nem, Alex jól keresztbe tett nekem, meg te is az előbb....- erre Gerda fölállt és menni készült, de Arthur megfogta a csuklóját. - Jó, abbahagytam.

- Magaddal szűrnél ki, nem velem...

- Na miért is?

- Melani szerelmes beléd. Megbízható forrásból tudom. - Terelte Gerda másfele a szót.

- Kitől? - kérdezte izgatottan.
- Valakitől.
- Ki mondta el neked?
- Nem nekem... Hallottam mikor mondta valaki valakinek - válaszolta Gerda.
- És miért segítesz te nekem ilyen infóval?
- Hát mert nekem is érdekem. Te lefoglalod Melanit, addig én elcsábítom Alexet.
- Miért kell neked Alex? Csak nem belesztél? - kérdezte Alex.
- Jaj, hát úgy ismered te engem?
- Nem, nyilván azért, hogy jól kiszűrj Melanival. Eltaláltam?
- Pontosan. Ez a dolog mindkettőnek fontos, nem igaz? Édes a bosszú... - nevetett föl Gerda.
- Hát akkor én megyek. Kösz.
- Egymásra néztek, aztán Arthur elment Melani után. Gerda is fölállt és elment megkeresni Alexet.
- Szörnyű ez a Gerda! Veszedelmes nőszemély! - mondta Arthur Melaninak.
- Megszokás kérdése elviselni. Nekem

már egészen jól megy. - felelte Melani. - Talán te is megszokod majd...
Kellemesen elbeszélgettek kint a teraszon, mögöttük dübörgött a zene, az idő kellemes volt, igazi nyár esti. Ciripeltek a tücskök, az ég sötétjében ezernyi csillag ragyogott. Mig ők kint a sötét és füledt éj leple alatt beszélgettek, Gerda is tette a dolgát.

- Na mi a baj? Hát nem kellek neked?? - Kérdezte Gerda hitetlenkedve és bosszúsan Alextől. Gerda már éppen tizedére próbálta megcsókolni Alexet. Nem ment neki, Alex nem akarta még, mivel előtte tisztázni akarta a dolgot Melanival.
- Nem akarok szemét lenni Melanival, nem érdemli meg - felelte Alex.
- Egek... Ó, hogy te milyen jófiú vagy! Vedd már észre, hogy egész este feléd sem nézett!!!! - mondta Gerda, de mikor kiejtette az utolsó szót, megjelent Melani. Szeme gyűlölettel volt teli, Alex sejtette, hogy itt most Gerda kapni fog, de még ő maga sem ússza meg.
- Sziasztok. Köszönöm, hogy vigyáztál rá, Gerdácska, de itt vagyok én is. - És ezzel Alex ölébe ült, átkarolta a nyakát, majd megcsókolta. Ezen Alex legalább annyira meglepődött, mint Gerda.
- Na szép... - szólalt meg először természetesen Gerda.
- Hát nem mondom, te is szép dolgokat terjesztesz itt rólam! - felelt Melani vérszomjasan.
- Beavatrál kedvesem? - kérdezte Gerda. Alex eközben bölcsen, vagy inkább mint egy kuka hallgatott.
- Honnan szülted te azt, hogy én szeretem Arthurt?
- Megbízható forrásból van.
- Ki mondta neked? - Akadt ki Melani.
- Tehát igaz...! Elárultad magad, Melani. Na jó, én távozom, ez most már a ti vitátok... - Majd elbillegett.
- Ez egy cafat, egy utolsó
- Ne folytasd, Melani, kérlek! - Szakította félbe Alex.

- Te elhiszed ezt az egészet, Alex?
 - Nem is tudom, elég gyanús vagy te nekem, és tényleg nem néztél felém egész este - mondta Alex, és érdeklődve nézett Melani szemébe.
 - Nem akarlak elveszteni - mondta Melani, és próbált minél hihetőbb lenni, közben kicsit elgondolkodott, hogy a bosszú mikre képes, a szemébe hazudott.... Egyenesen a szemébe... Alex megsajnálta egy kicsit. - Talán Evelin tévedett, talán csak kitalálta, de nem, ő nem olyan... Akkor is, nem lehet Arthuré Melani, nem engedhetem, utálok Arthurt mióta csak ismerem, hiszen csak azért jöttem össze Melanival eredetileg is, mert attam, hogy Arthur hajt rá... - gondolta Alex.
 Így hát együtt maradtak egész este, és tartották a látszatot, hogy boldogok, de az csak a látszat volt.
 - Te kis szemét!!! - Esett neki Gerda Arthurnak egy csöndes szobában, ami már nem is volt csöndes.
 - Miért is vagyok én szemét? - kérdezett Arthur vissza, mint aki semmit sem tett, pedig már tudta, miről van szó akkor is, mikor Gerda becibálta ide.
 - Még kérdezed, ne játszd itt a hülyét!
 - Figyelj, már nem tudtam mit kitalálni. Muszáj volt ezt bevetnem.
 - Es az már nem jutott el az agyadig, hogy ezzel jól keresztbeteszél nekem is?
 - Nyughass már.
 - Nyughassak? Te mégis mit hittél? Ha elmondod neki, hogy tudod, hogy szeret téged, majd a karjaidba omlik??? - Jvöltözött Gerda.
 - Fogalmam sincs, azt hittem, kamu duma az egész.
 - Rohadék! - Ezzel távozott, jól bevágta az ajtót, majd hazament.
 Így belegondolva mozgalmas este volt egyeseknek. Alakultak a dolgok.

Nekem csak azt tűnt föl, hogy másnap is meg utána való nap is, sőt utána való héten is Melani nagyon odaadó volt Alexszel, és fordítva, de én ismerve a tényeket ezen teljesen meglepődtem. Kezdtém törni a fejem, hogy mégis mi oka lehet?? De nem jutottam semmi végkövetkeztetésre. Nem kaptam választ, így hát, csak figyeltem az eseményeket.

A nap véres koronája már kezdett leesni, Budapest gyönyörű volt ebben az órában mindig, sőt utána is, mikor a rakparton kigyulladtak a lámpák, és a járda megtelt szerelmesekkel, de voltak ott egyedül kószáló magányos lelkek is, kik csak reménykedtek, hogy talán valaki hozzájuk szól. Ezen a helyen várakozott Alex úgy tíz perce, hiába, Gerdának nem erőssége a pontosság. Már a második találkájuk volt. Melani úgy tudta, hogy „kedvese” kocsmázni ment a haverjaival. Bevette a mesét - gondolta Alex - De legközelebb már jobbat kell kitalálnom.

- Szia, egyetlenem!! - Szólalt meg Gerda a háta mögött. Alex összerezsent, ahogy mindig is, hallott valamit a hangjában, amiről Gerdának nem volt tudomása, de ezt a valamit ő maga sem tudta megfogalmazni. Olyan szép volt, olyan kellemes...

- Minek ide szavak... - Magához húzta és megcsókolta. Nagyon szerette ezt a lányt, maga sem értette, hogy miért, hiszen olyan gonosz, mégis valahogy nem tudott szabadulni tőle.

- Hova viszel ma? - Kérdezte Gerda a csók után.

- A Hold megfelel? Vagy esetleg a tengerpartot élveznéd jobban? - Felelte Alex. Gerda elmosolyodott. Majd elindultak egymást átölelve a Dunaparton. Mellettük a folyó csöndesen hömpölygött, visszaverve az ezernyi lámpa fényét. Gyönyörű este volt.

- Tessék.

- Szia, Melani! Arthur vagyok.

- Szia, mégis mi vett rá téged, hogy ilyen későn felhívj? - Kérdezte Melani.

leült az ágyamra. - Csak addig kellett nekí, míg idegesítette vele Melanit.

- Hát igen, én ezt sejtettem.

- A fenébe, hogy én mindig rosszul választok... - Ekkor valami isteni kísértést érezve odaültem mellé, és megsimogattam a buksiját. Majd odahúzott egészen közel magához- De most nem fogok! - Mondta, aztán megcsókolt. Bennem hirtelen ezer meg ezer gondolat kelt életre.... Nem tudtam, hogy mit kezdjek ezzel az egésszel, a legjobb barátom, és mégis, ahogy hozzámért, azok a puha ajkai, az, hogy vele mindig olyan jól éreztem magam... Hogy nem vettem észre, illetve vettük észre, hogy ez több, mint barátság... Láthatatlanul hullt ránk a szerelem, és akkor, mikor mi azt egyáltalán nem vártuk.... Mégis csodálatos érzés volt az ölelésében lenni.

- Na most kikaparod a szemem, vagy pofon vágsz? - Kérdezte.

- Pssst! Ne rontsd el! - Majd visszacsókoltam, és ő úgy magához szorított, hogy már-már nem kaptam levegőt...

Másnap megbeszéltem Alex-szel, hogy meglátogatom Melanit, mert már egy hónapja nem beszéltem vele, és ő se velem. Nem is tudtam, mi van vele, és Alex sem tudott semmit róla.

- Tessék.

- Szia, Melani! Bejöhetek? - Kérdeztem.

- Gyere - válaszolta Melani közömbösen. A szemei kisírtak voltak, haja bozontos volt, egyszerűen szörnyen nézett ki. Hát - gondoltam -, jókor jöttem, bele a sűrűjébe.

- Nekünk feltétlen beszélünk kell, miért nem szólsz hozzám már egy hónapja? Annyira szeretném tudni az okát. Beavatnál? - Kíváncsi voltam, hogy mi lesz a reakciója, most vagy elküld a fenébe, vagy kiönti a szívét. Ismertem már.

- Elegendem van, mindenből, és mindenki-ből!! - Majd a vállamra hajtotta a fejét és elkezdett sírni. Megtörtem a jeget - gondoltam.

- Jaj, kérlek, ne sírj, ennyire nem lehet nagy a baj! - Próbáltam vigasztalni, és örültem neki, hogy pont most jöttem, amikor szüksége volt rám.

- Olyan szemét alak az az Arthur!! És én egész idő alatt hittem neki, ez a legszörnyűbb!! - Zokogta.

- De ugye nem csinált veled semmit? Mert akkor kikaparom a szemét!!

- Csak azért kellett nekí, mert fogadott Robival, hogy föl tud-e szedni engem... De nem csinált semmi olyat, csak rossz, hogy miatta ment tönkre a kapcsolatom Alex-szel.

- De hiszen nem is ment tönkre, igazán jó barátok lettetek.

- Nálad jobb barátom úgyse lesz soha! Talán még rendbe tud jönni a dolog Alex-szel, szerinted? - Hát itt kissé megállt a szívverésem, olyan szörnyű volt ezt elmondani neki...

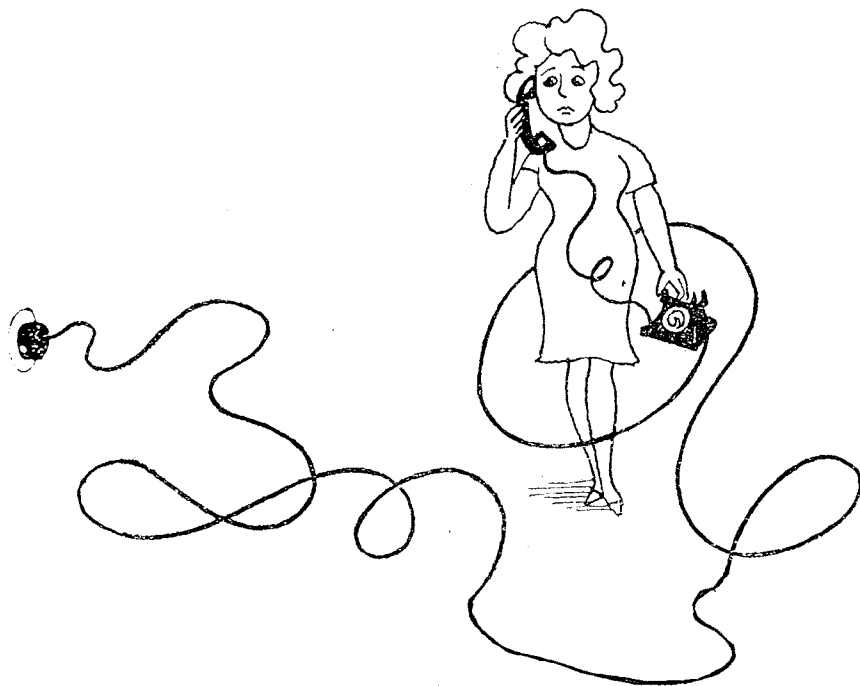
- Hát akartam már mondani...
 - Hogy?? - Kérdezte izgatottan a környei között.
 - Hát én és Alex, szóval mi egy pár vagyunk. Nagyon szeretem.
 - Hát ez nem lehet igaz - mondta olyan hangsúllyal, ami egyszerre volt dühös és elképedt. - Hiába ez az én formám. Hát végül is. Nem várhat rám örökké. Hálás mosolyt küldtem felé. Nagy terhet vett le a vállamról. De aztán rakott is rá egy másikat, mert ahogy elkezdünk beszélgetni, szóba került sajnos az én kis baklövéssem.
 - Tényleg, Evi, nem azért, hogy most elkezdjek vitatkozni, de nagyon rosszul esett nekem, hogy te elárultad a titkomat. - Bűnbánóan ránéztem, nem tudtam, mit mondani erre.
 - Ki vele, kinek mondtad el? - Kérdezte számonkérően tőlem.
 - Hát én csak egy embernek, a lehető legrosszabbnak...
 - Gerda?
 - Nem, Alex.
 - Alex??? De miért, miért pont neki?
 - Kiszedte belőlem, véletlenül elszóltam magam, aztán addig kérdezett...
 - Hát mondjuk jobb, mintha Gerdának monddod el. De honnan tudta meg Gerda?
 - Nem tudom.
 - Én azt még tudom, hogy Gerda mondta el Arthurnak. De Arthur valószínűleg nem tudja, hogy Gerda honnan tudja.
 - Hát igen, ezt csak Gerda tudja. Ha csak nem kihallgatott minket.
 - Hm?
 - Mikor Alex faggatott, lehet, hogy meghallotta.... Mert Alex késtem, hogy elmondta volna neki, csak úgy önszántából... - Mindketten elkezdtünk gondolkodni, hogy vajon így történt-e.
 - Valószínűleg - mondta végül Melani. Elbeszélgettünk még egy pár órát, megint olyan volt minden mint azelőtt.

Megfogadtam akkor viszont, hogy többet nem árulok el semmiféle titkot. Boldog voltam, hogy mindkettőnk élete kezdett rendbe jönni, és gondoltam rá, hogy Melaninak szeretni kellene egy normális, kedves alakot. Ezen gondolkodtam egész hazafele, mikor a buszon összeakadtam Gerdával.
 - Szia, Evelin! - mondta.
 - Szia Gerda.
 - Hogy s mint vagy?
 - Élek.
 - Az nem sok. Nem tudsz valami újat Alexről és Melaniról?
 - Itt jött el a bosszú ideje - gondoltam. - Most jól átvágom.
 - Még mindig szenvednek együtt?
 - Nem, képzelj el, Alex a héten hagyta el, valami lány miatt, akit nagyon szeret, vajon ki lehet az? - Mondtam, mert tudtam, hogy ő nem tudja, hogy én tudom, hogy ők együtt voltak, pedig tudtam, Melani mindent elmondott. Most jó kis bosszút állok rajta...
 - Innentől kezdve a társalgás más témákról folyt, de egy biztos, hogy rettentően unalmas volt, alig vártam, hogy hazaérjek. A haditerv megvalósulni látszott, mivel Gerda otthagyta a paliját már másnap, ahogy azt kinyomoztam, azt viszont nem sikerült megtudni, hogy ki volt az a srác, egyedül azt tudtam meg, hogy valami Norbi. Egyből felhívtam Melanit, hogy tájékoztassam.
 - Halló!
 - Szia, Melani! Evi, vagyok.
 - Szia, Evelin! Hogy s mint?
 - Köszí, egy rakat új hírem van! - Mondtam neki jókedvűen.
 - Na, ki vele! - Mondta könnyedén.
 - Képzelj, átráztam Gerdát! De még hogy!
 - Na meséj!
 - Azt mondtam neki, hogy Alex elhagyott téged valami csaj miatt, és erre elhagyta az aktuális barátját.
 - Hát ez marha jó!!! De miért hagyta vajon el, miért kell neki még mindig Alex?

- Hát erre is tudom a választ!
 - Ne csigázz!
 - Mert ő ugyanis tudott a fogadásról, és azt legalább az orrod alá dörgölneti, hogy egy kis csaló miatt hagyta el... ő meg veled van. Meg amúgy is... Most is sejtek én... De arra nincs bizonyíték.
 - Értelek. Ezt nagyon jól kiagyaltad... Majd jól meglepődik, mikor lát majd titeket édes kettesben!
 - Hát, igen. Megérdemelte. Téma-váltás. Képzeld el, szereztem neked egy igazi lovagot!!
 - Óóóó. Hát te aztán nem hagyasz engem unatkozni - nevetett.
 - De nem ám! Norbinak hívják, a nevét végén elmegyünk négyesben moziba meg kávézni meg ilyenek, na, milyen ötlet?
 - Hát, jó - kimondta a varázsszót. - Gondoltam, ez a pasi biztosan tetszeni fog neked.
 - hét végére én már idegesebb voltam, mint ő. Annyira törtem magam,

hogyminden összejöjjön. Csütörtökön Gerda meglátott minket. Csak nézett, nézett. Meg akart ölni a szemével, mi pedig Alex-szel fél órát röhögünk rajta. A szombat esténk rém jól sikerült, Norbi és Melani első látásra szimpatikusak lettek egymásnak. A film után elmentünk egy kávézóba, ahol a legnagyobb meglepetésünkre Arthurt és Gerdát együtt találtuk.

- Hello, hát ti? - Kérdezte Melani.
 - Mi csak úgy vagyunk - felelte Gerda.
 - Együtt, egy ilyen romantikus helyen... - jegyeztem meg.
 - Miért, talán nem lehet? - Kérdezte Arthur.
 - De, dehogyisnem - válaszoltam.
 - Nem gondoltam, volna, hogy ismét összefutunk - mondta Gerda Norbinak.
 - Hát én sem - felelte Norbi.
 - Talán ismeritek egymást? - Kérdezte Melani. Hangjában volt némi aggodalom.
 - Hát persze, a volt barátom... - felelte Gerda.

Jelige: Luhupka

Megint

Lelkem örjög, ha lát,
Gátakon keresztül szökne hozzád,
Mohón gyűlne köréd,
inná sugaraid.
Sírva fakaszt létem határa.

Ha

Ha cselló leszel,
megértheted végre,
hogy húrjaidon értő kéz
siklathat vonóval tiszta hangot,
bármily szép is, a vonó
kezemben idegen.
Mi a fa s a karcsú doboz?
Mi a húr s a kecses nyak?
Ami megfogható, mit ér?
S mi a dallam, a rezgés,
csendülés, bűgás?
Hallgatni nem elég.
Ha cselló leszel, talán megértheted,
milyen a szomjóság, ha olthatatlan:
teljességed távoli, távolságod teljes.

Egyszerűen

Egy nő törekvései:
Tanítvány, szerető s anya,
Legyen e három a nő.
Gyermekeként
Tanító okítja, szülő neveli,
Így formálódik belőle anya.
Amit szelleme, lelke kapott, s amit
Teste adott, abból teremt emberi lényt
(nevel új anyát vagy férfit).
Szeretőként szerepeit újra éli:
Alakítja őt a férfi,
Akit anyaként vigyáz.

Külön

Nem fájlalhatom fájdalmadat,
hisz lelkemen kívül esel.
Nem ríkatathat a te bánatod,
érzelmeid nem érnek el.
Ha szánlak, képzelt másodat
sajnálom, ami belőlem fakad;
a te búdon sírva sajnálom magamat.
Ha kietlen utcában elfásult
hajléktalan látok, elszomorodom:
én is lehetnék árva, ülhetnék hideg
padon.
A világot magunk érdekeink,
vágyain keresztül érezzük,
külön-külön.
Közös valóság nem létezik.

Hétvégi blöff

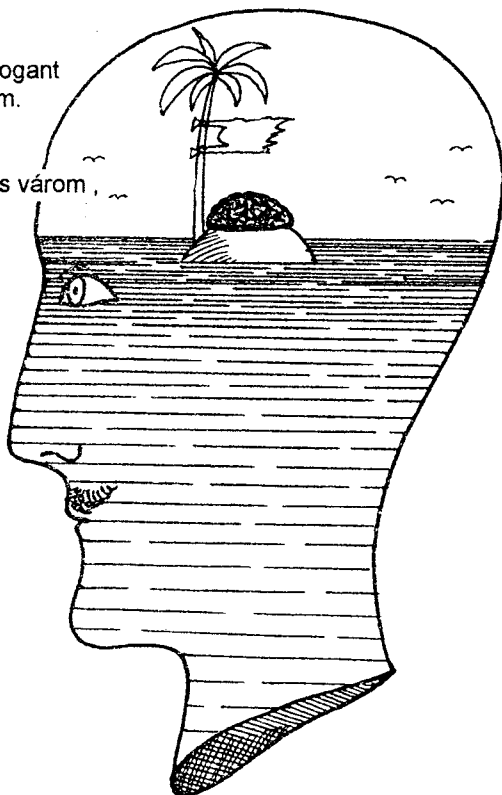
dorombolj,
imádd az ember szagát,
furakodj tincseim közé,
szuszogj csiklandós nyakamba,
táncolj,
imádd az eget és a földet,
örjögj a békéért, és adj fényt
sírj,
ha kell, s ujjongj, ha pároz galambokat
látsz; az ereszi szerelem is jó;
ne hidd, hogy csak a te lelkedbe
nem fér bele az egész világ.
nyargalj,
vágtsz keresztül a lét határain;
higgy többet, akarj jobban;
burjánzó gondolat vagy te magad,
a magány türése megoldana mindent

Normális?!

Az normális-e,
 ha kibuggyan elmédből az indulat, őrjöngsz,
 ha igazságtalanság ér, ha becsapnak, ha csalódsz?!
 Az normális-e,
 ha forrsz, fulladsz a vágytól, ha képtelen vagy
 higgadtan szeretni?!
 Az normális-e,
 ha ölelnéd, falnád a világot, imádva
 porcikáit?!
 Az normális-e,
 ha börtönben érzed magad: hogy egyetlen sorsod
 elől nem menekülhetsz?!
 Az normális-e,
 ha fojt a halál tudata: hogy utad a semmibe vezet?!...
 ..vagy tébolyultak lennének mind?!

Szerettem

Szerettem. S gyermeki létemben megfogant
 az ismeretlen; Testem most ellenségem.
 A titok súlyos, az émelygés undor.
 Az ártatlan vak teher.
 Most steril szobában átkozom testem, s várom,
 hogy a fehér hóhér véget vessen...

Szűcs Oresztész

Perverzek - Csintalan öregek

Könnyed napsugár esett a belekvározott palacsintára, amit Gabika - az eladó lány - kent meg gondos odafigyeléssel. Szerette a munkáját, szerette az embereket. Szeretett enni is, de ezt sosem vallotta be magának. Kövérkés, folyton mosolygó arca volt... szűzies a végtelenségig. Nyugodtan mozgott, hiszen az itt eltöltött két év alatt szerzett némi rutint a palacsinták szakzerű felszolgálásában. Mesterien kente az ízeket a tészta - szívé, lényét és egyetemes aggodását is belesűrítve a mázba.

"Földreszálltanyalvagyonok..." - gondolta minden alkalommal, mikor átnyújtotta a tálcákat a megrendelt palacsintákkal. Közben végig ott játszadozott arcán az a meleg, pufók kis mosoly. Igen felizgatta, hogy ezt sokan rendkívül idegesítőnek és visszataszítóknak találják. Erre aztán fülíg szaladt a szája, és arra gondolt, hogy mennyire is imádja ezt a soksokok embert. Belekvározná mind, hogy aztán gondosan lenyalogassa róluk a szirupot és ...

A kliensek mikor meglátták kivillanó fogsorát (*mű?*), undort festve arcukra menekültek elfogyasztani palacsintájukat. Ettől Gabika odáig volt.

"Ha tudnátok, mit esztek..." - nevetett magában és ilyenkor mindig a mennyezetet bámulta egy bizonyos ponton, ahol a fa erezete furcsán összesűrűsödött. Bizsergést érzett a lába között. Mosolygott. Szerette a munkáját, szerette az embereket.

(...*vajh...uno...mármint a szoba a keresztben...vagyí...nagyí?*)

Átmosódott előtte az egész világ, fel nem foghatta, mi történik. A következő pillanatban ott állt a palacsintázó ajtajában. Férfi volt. Vonásait tekintve markáns fiatalember. Vajszerű öltönyt viselt, fekete haja rövid volt és a zselétől lucskos. Izzadság öntötte el egész lényét, az ágyéka... Ordítva csuklott össze. A kellemes bizsergésnek nyoma veszett, helyét a keservesen lüktető fájdalom vette át. Beleszédült ebbe a hirtelen változásba és odakapott, mintha így enyhíthetné fájó nemi szervének zsigerig hatoló gyötrelmeit. Belemarkolt sebébe. Amire számított, az nem volt ott. Vért pumpáló úr tátongott helyén, amitől már ülepe is nedvében úszott.

"Tejézusúrsten..." - nyögte és elkapta onnan a kezét. - "ez itt most..."

Beljebb lépett az ajtóból. Az halkan becsukódott mögötte. Varázslatos csend telepedett a helyiségre. Körbenézett. Embereket látott, akik nem törődtek érkezésével... még látványával sem. Fények, mozgás. Élet üvöltött felé mindenhol, de mintha mindet csak szeme sarkából látta volna. Magát kereste a pult mögött, de csak egy középkorú sovány, szőke nőt látott és...

"Miafene...mit keresek én? Nincs bajom éppen... elég... levágták a..."

Amennyire azt tehette, sietve indult az emeletre vezető lépcső irányába. Közben zilálva szedte a levegőt és kezével az arcához kapkodott. Ellepte szemét a könny és az izzadság. Homályos volt a világ számára e nedvek nélkül is, úgyhogy letörülte kézfejjével a szemhéjait. Kicsit szétkente az arcán a vért, de ezt aligha láthatta... és a fájdalom rossz dolog.

Igen meglepte, hogy a lépcsőn csak úgy suhan felfelé, mintha lejtőn csúszna valami egészen más körülmények között. Ugyanakkor ájulás környékezte, de tudta: ha eléri

az emeleti WC-t és annak lehúzó zsinórját, akkor megmenekül azok elől, akik ezt tették vele. Akik levágták.

Odafönn a plafonon a hold mosolygott le rá, mint serpenyőben ülő palacsinta. Szép festmény volt, ezt rögtön eldöntötte - holott kisebb baját is nagyobbnak érezte, de ...mintha látta volna már. Az emberrel történnek furcsa dolgok. E mondatot mintegy mellékesen vetette oda az emeleten étkező fiatal párnak. Azok ugyan ránéztek, de nem szóltak, és ami a legfurcsább: a megbotránkozás legkisebb jelét sem mutatták. A sebesült (Alvin?) fiatalember ezt nagyon nem tartotta helyesnek. De hirtelen eltűnt a fájdalma. Sebe még mindig ontotta véréét és ez aggasztotta is, de a fájdalom... azt elfújta valami mesebeli felhő.

"Vagymittudoménmi..." - suttogta a férfi és igen nehezen, de elmosolyodott. Kezdett magára ismerni. Alvinnak hívták, miféle Gabika?

"Alvinnak hívnak, miféle Gabika??!!?!?" - horkant fel és a WC ajtaja elé lépett. Állt egy pillanatig és úgy érezte, dudorászni támad kedve, de hangjának ...

(...szép ez a Mo ...zart ...elé az hozzá ...káim ...)

Fuvolahangon fűtyült. Több szólamban, vonósokkal. Egy egész komolyzenei virtuózcsapat teljesítményét ledalolta, míg belépett a helyiségbe. A villany diszkrét fényel árasztotta el a piciny illemhelyet. A WC kagylója elé állt és nyúlt volna a zsinórért, de a semmiből telt testével előtörő újabb fájdalomhullám a falhoz csapta.

"Hogysisfelejtetemel... vérzik, mert levágták..." - nyűszítette, s eltorzult arccal csúszott lejjebb. Megtelt minden nedvvel, amit ember produkálni képes. Taknyanyála összefolyt.

"Prüszkölni kéne..." - jutott eszébe, de az orra olyan jelentéktelen szereplő volt, hogy inkább kiharapott egy darabot az ajkából. Mondani szerette volna még, hogy akkor most gyerünk, de torkán friss vér csorgott le és ez megakadályozott minden hangképzési próbálkozást. Mindössze hörögni tudott és bal kezével a lehúzó felé nyúlt, de mivel könnyeitől nem látott - csak a vakvilágba hadonászott. Szemét csípte a zseléje, mely kék erekben folydogált le homlokán...

Mindez már olyan furcsa volt, hogy Alvin felébredt.

Mint minden reggel. Agya feldolgozta a szeme által látott első képek minden részletét.

A szobája. Ómódú bútorok, a tükör, a lemezjátszó, szőnyegek, a kereszt a falon, unokáinak fényképei, tapéta, takaró...

Oldalt fordult, hogy megnézze óráját. Fájdalom nyilallt az oldalába. Felszisszent volna, de fogsora az asztalon ázott egy pohárkában. Összecsukódó állkapcsai megmaradt két fogát inyébe vajták. Már megint. Két éve nem tudja megszokni azt az átkozott műfogsort!!!

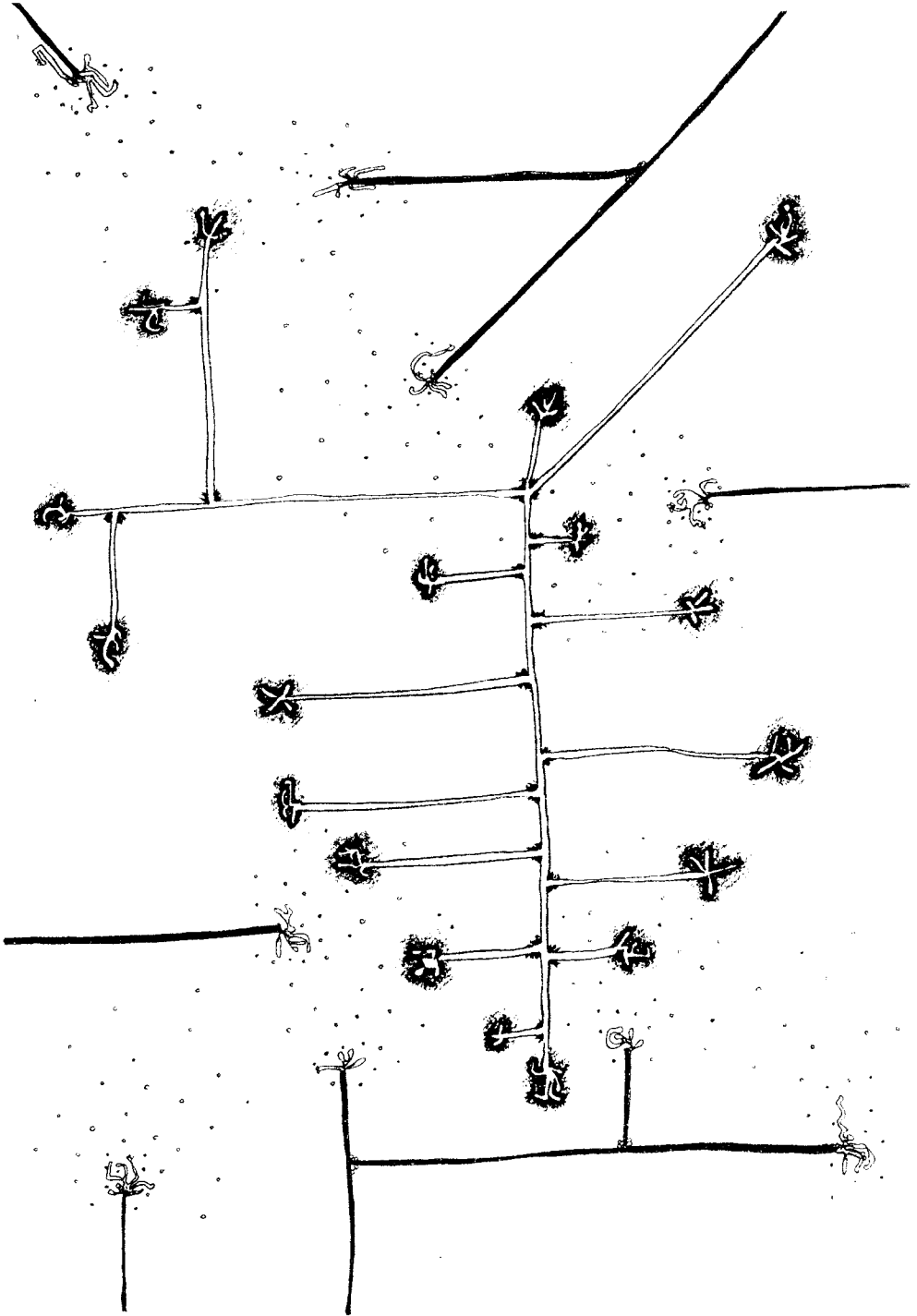
A direkt e célra kikészített tálkába kevéske vért köpött, majd szájába illesztette protézisét.

"Remek..." - gondolta, majd sietősen kiugrott az ágyából. Erre volt oka természetesen, mégpedig az, hogy unokáit várta ebédre és még előtte le kellett szaladnia a kisközértbe tejért.

"Van még lekvár?" - kérdezte magától szórakozottan. "Janika - egyem meg a szívét - csak ízesen szereti a palacsintát..."

Megnézte magát a tükörben. Erzsike, hatvannyolc éves öregasszony.

"Micsoda álom! ...micsoda álom..."

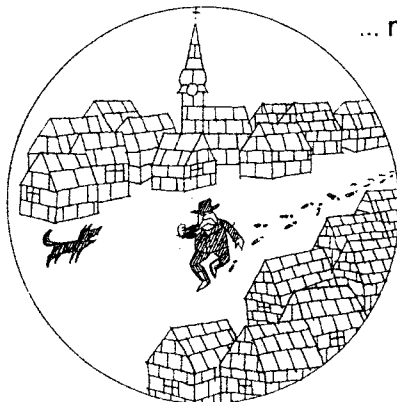
Szűcs Oresztész

Szabadvers E-4

Ím kelletlen,
megérkeztem s kedvem?
Lehetetlen.
Elhagytam a helyet,
érezem megkaptam
minden kegyet:
mi egy embernek
egy életben juthat.
Elnyúlhat minden
kísértés,
hogyan elégtételt
érezek az
apró sértések nyomán.
Mebántott közöny,
lefedem - s feledem
(ki tudja mióta)
mit jelent nevem.
... s mi hozzá szerepem.

Bohócok

Majmok, cirkusz
kikészít;
erkölcsiség
csúfra díszít.
nem törődöm, zsörtölődöm
e helyre mi taszít,
gyűlöletre mi szít.
feszít, hogy
nincs ma mit
mondanom.
dalom tanít, okít
ellentmondásra
buzdít.
vonakodom, de
kimondom:
kezembe acélt
adatok - a cél:
pusztuljatok
... nyomorult bohócok.

Stílusgyakorlat

Budapest falába hiába vésetett,
 hogy utcáin igazság táncra kél;
 ez hogy lehet! - ez megtörténhetett!
 Ki mondta eredben század é!?!

Ocsmány tüdejéből köpeti ki magát
 az emberi közöny torzszülöttje,
 hőköl minden mi érzi a szagát,
 én vagyok -ÉN!- e lény szülője.

S fentről zöldellve tűz a nap elébe,
 meghunyászkodik az ebadta dög!
 Meddő pillantást nyújték feléje,
 beléje e szent föld rengve döng!

Vize e talajnak forrva éri talpam,
 szitkom és arcom sápadá belé.
 Egy kongszó földig rombolja falam:-
 üti kezem rozsdá, Ábelé.

Minden ellenem lép szövetségre végül!
 A harang - mi szólt - szívemnek vészjel,
 a közöny szörnye csak kielégül,
 tán többet érnék józan ésszel...

Két frontja e harcnak veti fejem széjjel!
 Barázdát húsomba véső elem -
 Hangszer mivoltom játszik a kéjjel;
 ez éjjel: bűgő, vad szerelem.

Poklok álma volt ez, hiszen halott a remény!
 S mi haszna mindnek - mi történik?!
 Elkümi mindezt szolgáló erény,
 számban szitkok vére örvénylik.

Szavaim tartalmát képekbe önteni,
 Bárki légy is ...- hasztalan próbálok.
 Még próbáltam én is felöltöni
 lelkedből fakasztott álarcod.

Felkeltettem-e szörnyű dühét az égnek?
 Célpontomnak felnyilall zsigere?
 Mit tarthatnék a csúnyában szépnek?
 Kérlek mondd: Istenben hiszel-e?!

Ujjaid

Az egyszerűség gyönyörködtet,
 ezért szereted tán magad.
 Csodálat,
 hűségtelen
 öntudat,
 Ragad, tapad szemed
 önnön valódra.
 Hirtelen jön, épp kapóra
 nyálad.
 Nyeled - mint szerelmed
 csókját - mi szárad
 testeden.
 Pólyát vonsz melleidre;
 éden-finom bőr ujjaid
 begyén.
 Undorít a szőr;
 erény pusztitása.
 Felnyögsz aurádtól,
 izgató szagától,
 éktelen szög benne
 nyelvem ék hegye.

Pap és Attila

Könnyen látom
 a láthatáron:
 az öreg papot
 ingatag lábbon.
 Furcsa kánon
 szól felőle,
 s mint ki hallja! -
 fel tetőre,
 A szemem!
 Felhőbe réveteg,
 meredek mint
 ki fénybeteg.
 Foszlik a lég,
 s gyönyörű kék;
 de üres ...
 " se kórus, se harang "
 Szomorú ízzel
 tölt el a harag.

Néma Fajta

Nem értheted ...mint senki sem;
 Asszonyom miért szülte gyermekem.
 Mert vesztes fattyúja nem különb
 - Nálam, apjánál.
 Különleges, néma fajta
 nehéz kiigazodni rajta.
 Épphogy tudatára ébredt,
 árnyékával elém lépett.
 Szeméből keserű gyűlölet áradt;
 előbb szóval, majd késsel támadt.
 Vérbefagyva elterültem
 kérdésére nem feleltem.
 Nem is tehettem,
 hiszen magam sem értettem ...

Jelige:pipe

A Hangyászsün és a Hangyakirálynő

A Hangyászsün korgó gyomorral
zamatos hangyakirálynőről álmodik;
Erdő mélyén kóvályogva óriás
hangyabolyra lel.
Eszét veszve esik neki, túrja!
Hangyakatonákat habzsol,
megfeledkezve az igazi célról.
Keserű kitint ropogtatva telítődik gyomra,
majd elnehezdedve esik össze,
s félholtan a hangyaboly előtt hever...
pedig a királynő közel volt már, egészen
közel!

S íme a tanulság: Nem a mennyiség, hanem a minőség...

Felépül hangyászsün barátunk,
tanulva mohóság szülte károkból új erővel indul vadászatra
- ó, az az ízletes, laktató királynő! -
nem gondol másra, s útjába kerülő ízeltlábúakat mind agyontapossa.
S fájdalom, egyre gyengül hősünk, éhhaláltól csuklik össze...
pedig apró nassnak megfelelő volt útjában elég!

A tanulság: Aki a kicsit nem becsüli...

S lám, nehéz eltalálni a helyes mértéket.
Egy bölcsen hibásnak ítélt végletet ne másik véglettel akarj oldani:
lehet, hogy annak hibájára eszmélni már nem lesz alkalom!

Béres Miklós:

Történet

Vaiahol Budapesten van ez a tér. Olyanfajta tér, amit az ember, ha csak egyszer lát is, megjegyzi egész életére. Hatalmas fák, keskeny utak, csodaszép. A tér közepén álló szobor alatt egy férfi ült, egymagában. A környékeliek már megszokták, hogy ott ül, megszokták furcsa tartását, ahogy a betontalapatznak veti a hátát. Minden éjjel itt aludt és minden reggel hazament, hogy este újra kijöhessen. Harminc körül volt, borostás, mosdatlan. Előfordult, hogy valaki pénzt is dobott neki, pedig nem volt koldus. Alkoholista volt.

Mindig ugyanoda ült, kezében az otthonról hozott vodkásüveggel. Nem tudom, emlékezett-e másra a világból, mint erre a füves területre. Lehet, hogy ő sem tudta. Talán azt sem tudta, részeg-e olyankor, mikor megfogadja, hogy abbahagyja az ivást. Pedig mindennap megfogadta. És mindennap újabb üveget talált a szobor mellett. "Gyenge vagyok" - mondta magának reggelente és elindult haza. Négy egymást követő pad mellett vitte az útja. Olyan mélyen bevéődött már agyába az utolsó padon olvasó két öreg képe, hogy azonnal észrevette a változást. Csak az egyikük volt ott, újságja a térdére hajtogatva, kalapját fogta a kezében, meredten bámult maga elé és könnyezett. A férfi leült mellé. Nem volt mit mondania, nem is gondolkodott, mit mondhatna.

"Különös, azt hiszem, még a nevét sem tudtam" - mondta az öreg. Majd egy óras hallgatás után felállt, és elment, mint ahogy azt tette az elmúlt tizenöt évben. A férfi pedig hazament, ahogy máskor is.

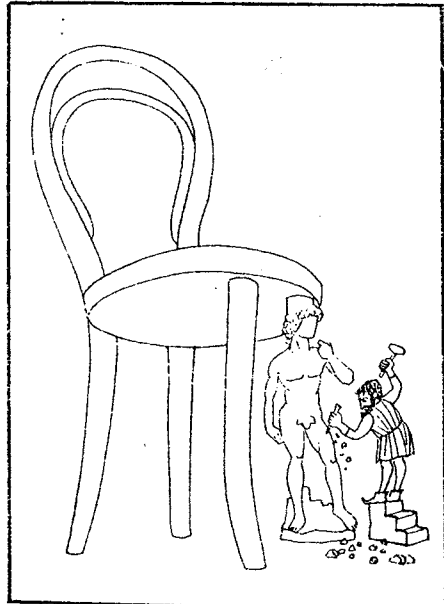
A következő reggel is a szobor mellett ébredt. Elindult mindennapos útjára, s az öreg megint ott ült. A férfi most is mellételepedett. "Asszongyahogy..." - mondta az öreg, leginkább magának és olvasni kezdte a híreket. Egy óra múlva felállt, kissé nehezőre esett, de kinyögött egy halk "akkor holnap ugyanitt"-et, most már új társának és otthagya. Így teltek a napok és mindketten boldogok voltak. Más volt, mint eddig, de jó. Nem beszéltek, csak olvastak. A férfi egy idő után már egyenesen otthonról jött reggel. Egyre jobban élvezte az öreg társaságát. És a napi egy óra után mindig élvezettel hallgatta: "akkor holnap ugyanitt". Teljesen abbahagyta az

ivást. Reggel kialudtan, tisztán jött ki a térre, alig várta a hát órát. Már munkát is talált. Szinte észre sem vette és rendbejött az élete. Soha többé nem kellett azt mondania: "gyenge vagyok". Se magának, se másnak.

Attól kezdve más ember volt. Élete értelmévé vált néma csendben eltölteni egy órát az öreggel, és boldoggá tenni őt. Társaságot jelenteni neki magányában. Hosszú idő telt el így. A járókelők már rég nem emlékeztek arra a "részeg fickóra", akit mindennap láttak a szobornál. Ő is egyre kevesebbet gondolt arra az időszakára. Főleg akkor, ha itt kint ült. Egész életét köszönhette az öregnek.

Egyik reggel, hét órakor a férfi már itt volt a parkban. Kinyitotta az újságot és várt. De hiába, aznap egyedül maradt. Próbálta kitalálni, *ma* miért nem jön el az öreg, de hosszú, kellemetlen töprengés után ráébredt, nem látja többé. Szemei vörösre duzzadtak a hirtelen sírógörcstől. "Nem lehet... még nem" nyöszörgött. "még... még csak most..." Nem fejezte be. Minden szó sértette a fülét. Úgy érezte, meghal, ha nem ihat. Vodka-t vett, erőset, és a szobor mellé ülve felhajtotta. Egyszerre. Az üveget jó messzire elhajította. Elvesztette az egyensúlyát. Nekiesett a szobornak. A kő felhasította a bőrét. De nem fáj neki, nem ez fáj. Ordítani akart, hosszan és hangosan, hogy az egész világ érezze a kínját., de csak egy elcsukló nyüszítés hagyta el a torkát. Térdre borult,

és két kezével megtámaszkodva olyan hangot adott, mint aki nagyon jóízűen nevet, vagy nagyon keservesen sir. De csak öklendezett. Alkohol, vér, gyomorsav egyszerre folyt sárgán a szájából, hogy kerek, fényes tócsává álljon össze a fűben. Felállt, rohanni támadt kedve. Elfutni a világ végére és vissza. Az ötödik lépés után esett össze. Végleg.

A VI. TAVASZI MŰVÉSZETI FESZTINÁL irodalmi kiadványának tartalmából

Szelei Szellő: Húsvéti induláskor.....2	Álom: A távolban.....22
pillantás.....2	Ponori T. Anna: rajz.....23
Nala: Ide születtem.....3	ST: Másnap.....24
Fatmos: Emberek.....8	Élet: Három vers.....26
Nélküled.....8	Egy nyári emlék.....27
Gyere!.....8	Luhupka: Megint.....36
Valami.....8	Ha.....36
Fehér Angyal: „Szonett”.....9	Egyszerűen.....36
Hold: Aki szeret, szeresd.....10	Külön.....36
Jon Mole: Tél.....12	Hétvégi blöff.....36
Tavasz.....12	Normális?!.....37
Egyedül.....12	Szerettem.....37
Ugye.....13	Szűcs Oresztész: Perverzek.....38
Közelebb.....13	Ponori T. Anna: rajz.....40
Élet (hiperlatka).....13	Szűcs Oresztész: Szabadvers E-4. 41
Noname: Vasárnap délután.....14	Bohócok.....41
Aladin: Kimondhatatlanul.....18	Stílusgyakorlat.....42
Józsanság.....18	Ujjaid.....43
Szer... -szeretlek!.....18	Pap és Attila.....43
Hang, nesz, érintés.....18	Néma Fajta.....43
Ágyvágy.....19	pipe: A Hangyászsün és a44
Megszépülünk.....19	Ponori T. Anna: rajz.....45
Jade: Túl késő.....20	Béres Miklós: Történet.....46

A szövegekhez Kaján Tibor illusztrációi kerültek.

Pólitár

a Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Horn Gábor

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@mail.poli.hu,

Internet: <http://www.poli.hu>

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében